

Leonie

ze zou je buurvrouw kunnen zijn

Een vervolgverhaal

Seizoen 1, deel 4

Marjolein

marjoleinschrijftover.nl

Leonie

Ze zou je buurvrouw kunnen zijn

Seizoen 1, deel 4 (aflevering 106 t/m 145)

106. Leonie meldt zich ziek

Eerst ging ze maar eens een ontbijtje maken. Of een brunch. Ontbijtijd was allang voorbij. Met een kop koffie en een jus d'orange en een bakje yoghurt met muesli ging ze aan haar keukentafel zitten. Kort na elkaar hoorde ze twee bliepjes op haar telefoon. Eentje van Mandy en één van Judith. Tja, die zal wel gedacht hebben. Ze opende het appje van Judith het eerst. 'Is er iets aan de hand? Aangezien je ziekmelding zo laat binnen kwam. I'm worried', las Leonie. Voor ze antwoordde keek ze snel wat Mandy gestuurd had. 'Ben je oké? Misschien zou ik spijt moeten hebben, maar dat heb ik niet', schreef Mandy, gevolgd door een knipoog. Eerst beantwoordde ze Mandy. 'Alles oké, ben pas net wakker', daarna schakelde ze over naar de chat met Judith. 'Heb een zware nacht gehad en werd laat wakker, vandaar.' Haar telefoon blipte weer. 'Heb je wakker gelegen? Ik wou dat ik thuis was en naar je toe kon komen, gewoon om te zien of het wel echt goed met je gaat', schreef Mandy. 'Das lief. Ik heb wel even wakker gelegen ja, maar dat geeft niet. Maak je geen zorgen', appte zet terug naar Mandy. Daarna ging ze eerst maar eens wat eten en drinken.

Leonie wilde praten, ze wilde haar gedachten op een rijtje zetten, ze wilde feedback. Maar van wie? Dagmar was druk met haar zwangerschap en de komende verhuizing en ze wilde dit ook eigenlijk niet met haar zus bespreken. Ilse? Op de één of andere manier voelde ze wat weerstand. Judith wellicht? Eigenlijk was het meer zo dat ze niet hardop hier over wilde praten omdat dat voor haar gevoel een heleboel zou bevestigen. Als ze het tegen iemand vertelde zou die haar voortaan zien als lesbisch, of biseksueel. Wilde ze hier wel voor uitkomen? Ze moest er eerst voor zichzelf uit zien te komen. Even leek het of de gedachtenstorm van afgelopen nacht weer op gang kwam, maar die kon ze tegenhouden. Keulen en Aken zijn ook niet op één dag gebouwd, bedacht ze, en zo zou ze ook nu ter plekke niet kunnen bedenken wat voor gevolgen de acties van gisteravond zouden hebben.

Weer blipte haar telefoon. 'Zal ik vanavond even langskomen?' Het was Judith. Judith was dan wel haar collega, maar in de loop der jaren hadden ze veel samen meegemaakt en waren ze erg aan elkaar gehecht geraakt. Weer een bliepje. 'Ik ben vanavond ongeveer half twaalf thuis, laat maar weten of je wil dat ik langskom. Morgen en overmorgen ben ik er ook.' Mandy. Ze liet duidelijk de keuze bij Leonie. En die wist niet wat ze wilde. Ze was bang. Wilde ze hier verder mee? En als ze niet wilde, hoe zou Mandy reageren? Konden ze nog normaal met elkaar omgaan? Ze besloot even niet op Mandy te reageren en antwoordde naar Judith. 'Ja hoor, dat mag, ik ben alleen thuis.'

107. Leonie heeft geen griep

Uiteindelijk had ze Mandy een berichtje gestuurd dat ze het vanavond wel zou redden. Om half acht klopte Judith op de deur. Ze had een boodschappentas bij zich. “Ik heb wat boodschappen voor je gehaald, je klonk verward en ik wist niet of dat door een griepje ofzo kwam. Ik dacht: misschien ben je te ziek om naar de winkels te gaan”. Judith liep met de tas naar Leonie’s keuken en zette hem op het aanrecht. Ze haalde er een paar bananen uit, een pak sinaasappelsap, wat biscuitjes. “Maar volgens mij heb je geen griep”, zei ze tegen Leonie die in de deuropening was blijven staan. “Nee, dat is het inderdaad niet”, zei Leonie met een schorre stem. Leonie herpakte zichzelf en liep zelfverzekerd de keuken in. “Wil je koffie?” vroeg ze Judith. Die knikte.

Toen ze samen in de woonkamer zaten, deed Leonie een poging om Judith te vertellen wat er aan de hand was. Maar het lukte gewoon niet. Ze kreeg de woorden haar mond niet uit. Dus liet ze maar in het midden wat er precies speelde en hintte ze in de richting van de kinderen en Erik en zijn nieuwe vriendin. Dat ze bijna de hele nacht wakker had gelegen en daarom niet in staat was geweest naar haar werk te komen. Judith voelde dat ze niet verder moest vragen, dus die begon over haar moestuin en dat ze van de week de doperwtten en de kapucijners had gezaaid. Ze werd daar zo enthousiast van, dat het rare gevoel dat even tussen hen in hing al snel verdwenen was. Leonie had niets met tuinen, laat staan met een moestuin, maar ze vond het altijd wel grappig hoe enthousiast Judith ervan werd. En eerlijk is eerlijk, ze kreeg wel eens wat van de oogst van Judith’s moestuin en dat waren de heerlijkste doperwtten die ze ooit geproefd had.

Om negen uur was Judith weer weggegaan en zat Leonie weer alleen op de bank. Waarom had ze Judith niet vertrouwd met haar zorgen? Ze wist zeker dat Judith daar vertrouwelijk mee om zou gaan en niet vreemd zou reageren. Toch had iets haar weerhouden om het aan haar te vertellen. Leonie besloot dat dat kwam omdat ze zelf in de ontkenningfase zat. Een uur later zat ze nog op de bank. En toch moest ze haar verhaal kwijt! Ze bleef met haar gedachten maar in rondjes lopen, ze had de input van iemand anders nodig. Ze pakte haar mobiel en appte Ilse. Meteen werd ze nerveus. Help! Wat als ze reageerde? Misschien lag Ilse al in bed of was ze met andere dingen bezig en keek ze niet meer op haar telefoon. Een deel van Leonie hoopte daarop.

108. Leonie appt met Ilse

Maar natuurlijk was Ilse nog wakker en reageerde ze binnen een minuut. 'Wat is er aan de hand?' luidde het berichtje dat ze aan Leonie stuurde. Kennelijk had ze feilloos aangevoeld dat er meer zat achter Leonie's 'Heb je tijd?' "Ow, shit..." zei Leonie. Nu moest ze wel antwoorden. Wilde ze dit? 'Niet zo veel, ik vroeg me af of je tijd had om te kletsen' stuurde ze terug. Nee Leonie, ga nou niet je beste vriendin afpoeieren! Als je iemand kunt vertrouwen, als iemand je door en door kent, en je door dik en dun steunt, is het Ilse wel! Ze sprak zichzelf bestraffend toe. 'Ja, daahaag, ik ken je langer dan vandaag, voor de draad ermee!' Ilse stuurde er een kus-smiley bij. Meteen daarna volgde een bericht met een andere toonzetting:

'Maar serieus Leonie, je kunt met mij over alles praten, dat weet je toch?'

'Ja, I know'

'Maar het hoeft niet, ik kan en ga je niet dwingen.'

'Ik heb met Mandy gezoend'. Zo, dat was er maar uit. De seconden leken uren te duren.

'Oké. Je buurvrouw toch? Hoe kwam dat zo en wat voelde je erbij?' Praktische Ilse. Leonie moest bijna glimlachen.

'Ja, de stewardessbuurvrouw. Geen idee wat ik voelde, ik ben in de war.'

'Gebeurde het zomaar of wilde je het graag?'

'Zomaar ineens. Het voelde goed, denk ik, maar nu weet ik het niet meer. Heb jij ooit gedacht dat ik op vrouwen zou vallen? Vroeger, bedoel ik?'

'Nee, dat heb ik nooit gedacht. Ik snap dat je in de war bent'.

'Vind je me nu raar?'

'Ik vind jou al 25 jaar raar', er stond een knipoog achter. Leonie grinnikte.

'Maar serieus'.

'Niks is raar. Oké, ik sta er wel even van te kijken en weet ook niet goed wat ik moet zeggen, maar raar? Nee, dat niet.' Leonie voelde een boel spanning van zich afglijden. Gelukkig, Ilse vond haar niet raar.

'Misschien ben je gewoon alles aan het herontdekken. Maar... zou je er verder mee willen? Ik bedoel, met Mandy, of sowieso met een vrouw?'

"Ik weet het echt niet, Ilse, alles is in de war, mijn zelfbeeld, mijn leven, het lijkt wel of alles ineens op losse schroeven staat. Wat moet ik nou?'

'Je gevoel volgen, Leonie, dat is het enige dat je moet doen. En of dat leidt naar een relatie met een vrouw, of ooit weer naar een man, dat maakt niet uit. Je moet nu doen wat jouw gevoel je ingeeft. Misschien is dat een periode van onderzoeken, je gevoel onderzoeken, je gevoelens voor vrouwen of alleen voor Mandy... Wat ik wil zeggen: je hoeft niet nu binnen vijf minuten een beslissing te nemen over hoe jouw relaties er de rest van je leven uit gaan zien. Het kan voor nu met een vrouw zijn en misschien wordt het niet eens een relatie. Over een maand, een half jaar, een jaar of over tien jaar kan het er weer anders uitzien. Volg gewoon je hart Leonie. Ik ben er voor je'.

Leonie staarde naar het scherm terwijl de tranen over haar wangen liepen.

109. Leonie krijgt een kado

De volgende ochtend om half tien ging Leonie's bel. Ze lag nog in bed. Het was de vorige avond wederom laat geworden. Het duurde even voor ze zich realiseerde dat het haar deurbel was. Snel trok ze haar ochtendjas aan en liep naar de deur. Voor de deur stond Mandy, met een ingepakt kado in haar hand. Goud met roze en veel linten. Mandy zag dat Leonie naar het kado keek. "Voor jou", zei ze zachtjes. "Ik had het al gekocht, in de taxfree, toen ik begreep dat je jarig was geweest. Ben ik niet te vroeg trouwens? Ik wilde eigenlijk al om acht uur vanochtend komen, ik kon niet meer wachten, maar... sliep je nog?" Mandy was nu stil en keek Leonie verwachtingsvol aan. Die schoot in de lach, de spanning was meteen weer weg. "Eeh.. ik sliep nog ja, maar dat geeft niet. Wil je koffie?" "Graag", zei Mandy. Ze liep achter Leonie aan naar de keuken.

Mandy stak het kado vooruit. "Voor jou, pak uit!" zei ze. Leonie pakte het glimlachend aan en begon de wirwar van linten te ontwarren. Het was een fles parfum. Leonie haalde de dop eraf om eraan te ruiken. Het rook heerlijk! Zoet, maar niet te zoet, licht en bloemig. Het was niet het parfum dat Mandy altijd op had. Deze was zo mogelijk nóg lekkerder! "Ow, wat heerlijk! Dank je wel!" riep Leonie uit. Ze keek naar Mandy en twijfelde even. "Ik ga je gewoon een kus geven", zei Mandy die de twijfel ook voelde. "Een kus is geen huwelijksaanzoek tenslotte!" Ze sloeg haar arm om Leonie heen en kustte haar op haar wang. "Gefeliciteerd liefje", fluisterde ze in Leonie's oor. De zoete geur van Mandy, haar kriebelende haar en haar zachte stem, Leonie wenste dat ze voor altijd in dat moment kon blijven. "Dank je wel", zei ze en keek Mandy aan. "Koffie nu dan maar?"

Even later zaten ze aan de eettafel met een kop koffie. "Je ziet me nou niet op mijn voordeligst", zei Leonie, die zich ineens realiseerde dat ze net uit haar bed kwam, haar haren alle kanten op en gekleed in haar yogabroek en ochtendjas. Mandy grijnsde. "Jij bent altijd mooi, ik zou je nog veel vaker zo willen zien." Leonie moest ervan blozen. Mandy keek naar Leonie terwijl ze met twee handen haar koffiemok vasthield. "Sorry, dat soort dingen moet ik niet tegen je zeggen."

110. Leonie en Mandy hebben een afspraakje in de stad

Na de koffie aarzelde Mandy. Het sociaal wenselijke gedrag zou zijn dat ze er nu weer vandoor ging. Leonie wilde dat ze bleef en nooit meer weg zou gaan en aan de andere kant wilde ze dat ze wegging en uit haar leven verdween. Ze realiseerde zich ook dat dat de angst was. Angst voor het nieuwe, vreemde, angst voor haar eigen gevoelens en angst voor reacties van haar geliefden. Uiteraard sprak ze dat niet uit naar Mandy. En zo zaten ze beiden te aarzelen. "Als we nou eens samen gingen lunchen?" stelde Leonie uiteindelijk voor. Mandy's gezicht lichtte op. "Dat lijkt me leuk!" Mandy's ogen gingen naar Leonie's kleding. "Jij zit nog in je pyjama!" lachte ze. "Eeh... ja", concludeerde Leonie. "Ik moest eerst maar eens even gaan douchen en aankleden." Mandy keek haar veelbetekenend aan, Leonie moest ervan blozen.

Mandy stond op. "Lieve schat, ik ga even naar mijn eigen huis, even wat dingetjes doen. Als jij nou even lekker gaat douchen enzo, dan zien we elkaar over een uurtje. Dan neem ik je mee naar mijn favoriete lunchplekje in de stad". Ze kuste Leonie zacht op haar wang en liep de gang in. Leonie volgde in langzamer tempo. Bij de voordeur draaide Mandy zich even om en wierp Leonie een kushandje toe alvorens de voordeur achter zich dicht te doen. Leonie zuchtte. De geur van Mandy's parfum hing nog in de kamer en even droomde ze weg. 'Kom op, actie!' spoorde ze zichzelf aan. Ze ging douchen en stond daarna lang voor haar kledingkast om een geschikte outfit te kiezen. 'Toe Leonie', sprak ze zichzelf toe. 'Ze heeft je net in je badjas gezien, dus het maakt echt niet zoveel uit wat je aantrekt'. Ze koos uiteindelijk voor een strakke spijkerbroek en een blauwe blouse. Ze föhnde haar haar en spoot wat van het parfum op dat ze van Mandy had gekregen.

Tegen de tijd dat Leonie klaar was en zenuwachtig begon te worden, kwam Mandy haar halen. Mandy was altijd op en top zichzelf, verzorgd en heel vriendelijk, maar ze was wel duidelijk altijd de leider. Ze had een dure handtas aan haar schouder hangen en haar autosleutels in haar handen toen Leonie de deur open deed. "Ben je zo ver, liefje?" vroeg ze. Leonie knikte, greep haar jas van de kapstok en volgde Mandy naar haar auto.

Mandy nam Leonie mee naar een hip lunchcafeetje waar het bedienend personeel haar duidelijk kende. Mandy koos een tafeltje in een hoek met uitzicht op een binnentuin. Mandy boog zich naar Leonie toe en snuffelde in haar nek. "Ik rook het in de auto al, je hebt mijn luchtje op", zei ze en ze knipoogde naar Leonie. In een onbewaakt moment kuste ze Leonie vluchtig in haar nek. Leonie kreeg het meteen bloedheet en keek schichtig om zich heen om te kijken of er niet toevallig mensen waren die het gezien hadden die zij kende. Mandy scheen zich er niets van aan te trekken en babbelde alweer verder.

111. Leonie is verliefd

Toen Leonie 's avonds in bed lag, was ze helemaal dromerig en verliefd. Het was een heerlijke dag geweest met Mandy. Ze hadden geen zware gesprekken gehad, maar gewoon genoten van elkaars gezelschap. Iedere keer als Mandy haar aanraakte, een hand op haar rug of als hun handen elkaar raakten, werd Leonie warm en voelde ze tintelingen door haar hele lichaam. Mandy was heel lief geweest, had af en toe wat in haar oren gefluisterd en haar in het voorbijgaan een kus gegeven. Een buitenstaander zou er misschien niet eens iets bij denken, maar Leonie voelde zich bijzonder en geliefd. Ze hadden samen gegeten en een film gekeken bij Leonie thuis. Tijdens de film had Mandy haar naar zich toe getrokken en een arm om haar heen geslagen. Zo lagen ze samen op de bank naar de film te kijken. Leonie had het even vreemd gevonden en vroeg zich af wat haar kinderen zouden vinden als ze nu ineens de kamer binnen kwamen, maar ze had die gedachten weggeduwd. Haar kinderen waren bij Erik, die konden niet zomaar binnen lopen. Ze maande zichzelf te genieten van het moment. Piekeren deed ze later maar, ze wilde nu genieten van Mandy's zachte handen die haar aaiden en die zachtjes door haar haar woelden.

De volgende dag kwamen Leonie's kinderen weer thuis. Leonie voelde zich gevangen tussen twee werelden. Af en toe droomde ze weg in Mandy's armen tot ze weer tot de orde geroepen werd door haar kinderen en dan realiseerde ze zich weer dat deze twee werelden helemaal niet te combineren waren. Tenminste, ze zag niet hoe dat zou moeten.

Kennelijk had Erik de inhoud van Leonie's e-mail toch geaccepteerd. Hij had niet op de mail gereageerd, maar Julia meldde dat haar vader met haar had gepraat en had toegegeven dat hij een prille relatie had met Suzanne, maar dat ze het rustig aan zouden doen. Voor Julia was dat voor nu voldoende. Leonie stelde zich voor dat ze Julia zou vertellen over haar 'prille relatie' met Mandy, als je dat zo mocht noemen en wat Julia daarvan zou vinden. "Waar denk je aan?" vroeg Julia, die zag dat Leonie's gedachten afgedreven waren. "O, niks, helemaal niks", zei Leonie. "Ik zal Dagmar even een appje sturen om te vragen of ik nog moet helpen met verhuizen, volgens mij gaat dat morgen gebeuren", zei ze, meer tegen zichzelf dan tegen Julia en pakte haar mobiel.

'Lief dat je het aanbiedt, maar eigenlijk ben ik min of meer al verhuisd', appte Dagmar terug. 'Ik hoef natuurlijk ook niet veel te verhuizen, eigenlijk alleen kleren, en aangezien ik niks meer pas, is dat alleen mijn zwangerschapskleding... en wat persoonlijke spullen'. Er volgde een lachende smiley. Leonie schoot ook in de lach. Tja, dat was natuurlijk zo, veel kleding paste Dagmar al een tijd niet meer.

112. Leonie ontmoet Demi's vriend

De deurbel ging. Leonie hoorde dat Ismay erheen liep en even daarna hoorde ze een bekende stem in de gang. Demi! Ook hoorde ze een zwaardere stem, dat moest Stijn zijn! Demi kwam haar vriend voorstellen! Leonie droogde haar handen af en liep de gang in. "Nou, jij moet de inmiddels beroemde Stijn zijn!" zei ze lachend terwijl ze haar hand uitstak naar de jongen die naar Demi stond. Demi stond ernaast te stralen, zag Leonie. "Ja, ik ben Stijn", zei Stijn, die even zonder tekst zat. "Ik ben de waarschijnlijk beruchte tante Leonie", zei Leonie terwijl ze Demi een knipoog gaf. "Nou, je overschat jezelf weer ontzettend", zei Demi lachend.

Leonie had wat te drinken ingeschonken en na een uurtje kletsen waren de jongelui weer vertrokken. Leonie glimlachte. Demi was duidelijk gelukkig met Stijn en Stijn was een leuke jongen die snel ontdooit was. Ze hadden het nog even gehad over Dagmar's verhuizing. Demi had de zorgen van haar moeder weggewuifd. Ze was aan het idee gewend dat haar moeder naar Michiel's huis zou verhuizen en ze vond het nu wel prima dat ze het appartement nu voor zichzelf had, zeker nu Stijn in haar leven was gekomen. Leonie had er niet rechtstreeks naar gevraagd, maar had tussen de regels door wel begrepen dat Stijn veel bij Demi was en Leonie begreep dat wel.

Ze stuurde haar zus een appje: 'Demi is Stijn komen voorstellen, leuke jongen hoor! Jij helemaal verhuisd inmiddels?' Even later stuurde Dagmar een smiley terug. 'Ja, hij is wel aardig he? En ja, helemaal verhuisd, haha. Tis hier nog een beetje een chaos, maar alles vindt zijn plekje wel weer'. Ter geruststelling stuurde Leonie nog een berichtje dat Dagmar zich volgens haar geen zorgen hoefde te maken over haar dochter. 'Concentreer jij je nu maar op je baby en de bevalling'. 'Bevalling ja, daar heb ik zin in', appte Dagmar terug. Tja, dat kon Leonie zich voorstellen. Bevallen was echt een behoorlijke klus, ze was blij dat ze dat niet meer hoefde te doen. Zo'n baby was schattig, maar ook daarvoor stond Leonie niet meer te popelen. Een keer een avondje oppassen, maar 24/7 zo'n baby? Nee, die tijd had ze wel gehad.

113. Leonie sluipt naar Mandy's huis

Het is zondagochtend en Leonie hangt op de bank met haar laptop. Martijn en Ismay liggen voor de televisie en Julia slaapt nog, voor zover Leonie weet. Leonie's telefoon bliept. Ze heeft een appje, van Mandy. 'Ik moet zo werken, ben dinsdagmiddag terug, zullen we dan samen eten?' Leonie merkt dat ze meteen een grote glimlach krijgt. In gedachten voelt ze de aanraking van Mandy's zachte vingers in haar nek. Ze krijgt het warm. 'Goed idee, ik zal een toetje meenemen', appt ze terug. Mandy reageert met een knipoog. 'Misschien ben jij wel het toetje', leest Leonie. Ze krijgt het nog warmer! Ze weet niet goed hoe ze moet reageren en stuurt een blozende smiley als antwoord. 'Krijg ik nog een afscheidskus voor ik wegga?' antwoordt Mandy. Leonie glimlacht. Ze heeft gemerkt dat ze het bijna onverdragelijk vindt dat Mandy zich zo dichtbij in het huis naast zich bevindt, maar toch zo ver weg is. Het doet haar goed dat Mandy kennelijk hetzelfde voelt.

Leonie dacht razendsnel na. Hoe kon ze het voor elkaar krijgen dat ze Mandy even kon zien? Als Mandy naar haar toe kwam, moest ze voor Julia's slaapkamerraam langs, buiten op de galerij ging dus niet. In de gang dan? Ze was bang dat één van de kinderen haar dan zou zien. Dus moest ze met een smoesje even naar Mandy. Ze besloot het maar vaag te houden. 'Ik kom eraan', appte ze vast naar Mandy. Ze stond op van de bank met de telefoon nog in haar hand. "Ik ga even naar hiernaast hoor", zei ze tegen Martijn en Ismay die nauwelijks hun aandacht van de televisie konden halen. "Zo terug, oké?" Ze wachtte even op een reactie. Martijn keek op. "Wat?" vroeg hij ongeïnteresseerd. "Ik moet even naar Mandy, die vroeg iets, ik ben zo terug". "Oké", zei Martijn. Hij keek alweer naar de televisie waar een hysterisch tekenfilmpje speelde dat Leonie al een paar keer eerder gezien had. Kinderen hielden van herhaling, dat was wel duidelijk.

Oké, honk 1 was genomen. Julia was stil in haar kamer, wellicht sliep die nog. Leonie pakte haar sleutel en sloot zachtjes de voordeur achter zich. Met het sluiten van de deur gierden ook meteen de zenuwen door haar lichaam. Waar was ze nu mee bezig? Ze was onderweg naar een snelle knuffel met de buurvrouw. Ergens in haar achterhoofd riep nog een stemmetje of dit wel verstandig was, maar Leonie wilde er niet naar luisteren. Mandy stond kennelijk al achter de deur te wachten, de deur zwaaide in ieder geval direct voor Leonie open. Daar stond Mandy in haar stewardessenpak, terwijl Leonie gekleed was in een makkelijke yogabroek en grote trui, haar zondag-hangdag outfit. Mandy trok haar naar zich toe en al snel vonden hun lippen elkaar en waar Mandy altijd heel zacht en voorzichtig was, leek ze zichzelf nu nauwelijks in te kunnen houden, tot ze zichzelf plotseling tot de orde riep. "Sorry", zei Mandy, "ik kan me bijna niet inhouden". Leonie wilde het liefst in Mandy verdwijnen en stamelde zachtjes dat het niet erg was. "Jawel", grinnikte Mandy "Al is het alleen al voor mijn make-up, ik heb me net heel zorgvuldig opgemaakt!" Leonie bloosde. "Ow lieve schat, kunnen we ons niet een week opsluiten samen?" Even keek Mandy Leonie verlangend aan. "Ik weet het, dat kan niet. Geef me nog een kusje, dan red ik het misschien net tot ik weer terug ben overmorgen". Mandy was weer zichzelf. Leonie glimlachte en bewoog haar hoofd naar Mandy toe tot hun lippen elkaar heel zachtjes raakten. Mandy kuste Leonie nog een paar keer op haar mond en zei toen resoluut: "Zo. Nu ga ik naar mijn werk. En jij gaat thuis voor je kinderen zorgen". "Werk ze", zei Leonie terwijl ze naar buiten stapte en nog een kushand naar Mandy wierp. Mandy glimlachte professioneel en deed de voordeur achter zich dicht.

114. Leonie maakt een ontbijtje

Leonie sloot haar eigen voordeur achter zich en probeerde terug te schakelen naar haar kinderen. Ze was helemaal in hemelse sferen. Zo kon ze haar kinderen niet onder ogen komen. Ze besloot eerst maar even naar de keuken te gaan om af te koelen en koffie voor zichzelf te maken. Terwijl ze wat in de keukenkastjes aan het rommelen was, stond Julia ineens achter haar. "Waar kwam jij nou net vandaan?" vroeg ze. Leonie schrok, maar herpakte zichzelf. "Mandy had even eeh... hulp nodig bij iets", zei ze. Ze drukte op de knop van de Senseo en besloot over een ander onderwerp te beginnen. "Lekker geslapen? Zal ik een eitje voor je koken?" Julia keek tevreden. "Met twee geroosterde broodjes en een kopje thee?" vroeg ze met haar hoofd schuin. Leonie lachte. "Uw bestelling is genoteerd, mevrouw". Julia verdween naar de woonkamer en Leonie maakte neuriënd een ontbijtje voor haar dochter.

"Waarom was je nou bij Mandy zei je?" vroeg Julia toen Leonie haar haar ontbijtje overhandigde. Leonie kreeg het alweer warm. "Eeh... ze had even hulp nodig", stamelde Leonie. Ze hoorde hoe ongeloofwaardig het klonk en zocht naarstig naar een duidelijker antwoord. "Ze had batterijen nodig en die had ze niet. En ze moest weg. Dus die heb ik even gebracht." Julia knikte en nam een hap van haar geroosterde broodje. "Waarvoor had ze batterijen nodig dan?" ging Julia verder. Tjonge... "Eeh... weet ik veel, voor een klok geloof ik. Maar ze moest weg, dus ik heb ze alleen even gegeven." Ze draaide zich om en liep terug naar de keuken, wegvluchtend voor het kruisverhoor.

Even later plofte ze weer op de bank en dook in haar laptop. Ze was wat lusteloos aan het rondhangen op social media terwijl ze ondertussen dacht aan Mandy en aan de stiekeme kuspartij van vanochtend. Ze herbeleefde die paar minuten keer op keer. En ze maakte zich zorgen. Hoe moest dit nou verder? Ze was duidelijk verliefd en begon verslaafd te raken aan Mandy, ze wilde bij Mandy zijn, haar handen voelen, met haar zoenen, kletsen, lol hebben... maar dan dacht ze weer aan haar kinderen en haar familie, hoe moest het nou? Ze zou met Mandy kunnen stoppen nu ze dat nog kon. Gewoon zeggen dat ze het niet wilde, het contact verbreken. Als ze daaraan dacht riep haar hele wezen heel hard 'nee!', ze wilde het niet, ze kon het niet. Dan moest Mandy voor de buitenwereld maar een heel goede vriendin worden, niemand hoefde te weten dat het verder ging dan alleen een vriendschap. Friends with benefits... ze vond het altijd zo'n stomme term.

115. Leonie landt bijna in de moestuin

“Planeet aarde aan Leonie! Ah, daar ben je weer. Waar in hemelsnaam zat jij met je gedachten?” Leonie zette vast een glimlach op en landde weer op aarde. Haar werk. Judith. Ze was op haar werk en Judith stond tegen haar te praten.

“Ik was er even niet bij, wat zei je?” vroeg Leonie.

“Nee, dat je er niet bij bent, dat had ik wel gezien. Ik vroeg je of je die roze olifant gezien hebt die net door de gang liep”. Judith grinnikte en ook Leonie schoot in de lach. “Nee, maar serieus. Is er iets met je aan de hand? Je bent er wel erg vaak niet bij met je hoofd de laatste tijd, dat was zelfs in de tijd voor je scheiding niet zo. Ik maak me zorgen.” Judith keek haar indringend aan. “Je weet dat je altijd met me mag praten hè? Niks hoeft natuurlijk, maar het mag altijd. Kom anders een keer naar de moestuin, dat is zo heerlijk rustgevend! Daar kunnen we eventueel ook rustig praten. Dan mag je ondertussen het onkruid tussen de bonen wieden”. Judith lachte. Ze wist dat Leonie niet zulke groene vingers had. Zelf had ze al jaren een grote moestuin op een volkstuintjescomplex waar ze een groot deel van de groenten verbouwde die zij en haar man dagelijks aten.

“Wel jammer hoor, ik heb je net verteld over mijn nieuwe hobby: ik ben een wormenhotel begonnen! Maarja, ik ga het niet nog een keer vertellen hoor, dan kom je maar een keertje kijken.” Leonie glimlachte dankbaar naar haar collega die ook al jaren een goede vriendin was. Judith had haar ontzettend geholpen in de aanloop naar haar scheiding, had haar op het werk ontzien en als ze de uren zou optellen die ze samen gepraat hadden in pauzes... Judith was een onbetaalbare vriendin.

“Lieve schat, ik weet dat ik je kan vertrouwen, maar dit moet ik voor mezelf uitvechten”, zei Leonie. Ze zag dat Judith zorgelijk keek. “Wees niet bang, het is niets ernstigs, ik bedoel, er is niemand ziek ofzo. Het komt wel goed en misschien vraag ik je nog wel een keer om raad of om een luisterend oor.”

“Dat is goed, ik heb er twee en ze zijn altijd beschikbaar voor jou.” Judith legde even haar hand op Leonie’s rug ter geruststelling. “En nu: aan het werk!” fluisterde Judith terwijl ze weer naar haar bureau terugliep. Ook Leonie ging weer achter haar bureau zitten. Ze moest wel echt op gaan passen nu, want het begon op te vallen. Ze zat met haar gedachten uiteraard bij Mandy, die morgenavond weer terug zou zijn van haar werk en de eetafspraak die ze hadden.

116. Leonie heeft een openhartig gesprek

Leonie stond in de keuken en was bezig een toetje te maken voor haar eetafspraak bij Mandy. Ze had allerlei ingewikkelde recepten de revue laten passeren, maar had uiteindelijk besloten het zichzelf toch wat makkelijker te maken. Ze had gekozen voor een snelle tiramisu, met mascarpone, slagroom, lange vingers, wat likeur en frambozen. Ze stond net te knoeien met de glazen en slagroom toen haar telefoon ging. Ze likte de slagroom van haar vinger, veegde haar handen snel af aan de theedoek en pakte haar telefoon. Ilse.

“Hey Iels”, zei ze terwijl ze de telefoon tussen wang en schouder probeerde te klemmen zodat ze verder kon met haar toetje.

“Hai hai! Hoe is het met je?” vroeg Ilse.

“Goed hoor, ik ben in gevecht met slagroom en frambozen op dit moment”, zei Leonie.

“Enne... verder?” Leonie wist natuurlijk wat Ilse bedoelde. Ze wilde weten hoe het met haar ging in de hele situatie rond Mandy.

“Ja, verder... het is echt een rollercoaster. Ik wil het en ik wil het niet. Snap je dat?” Het was even stil aan de andere kant van de lijn. “Ja, ik denk dat ik dat wel snap.” Leonie ging verder: “ik denk dat ik echt verliefd ben. Op Mandy. Op een vrouw. En op zich voel ik me daar heerlijk over, het is spannend, Mandy is lief voor me, ik voel me geliefd en mooi enzo... en aan de andere kant zijn er mijn kinderen, en familie enzo. Iedereen die mij kent als een vrouw die op mannen valt. En ik ben al net gescheiden, dat was al een schok voor iedereen. Ik wil niet dat mijn kinderen het moeilijk krijgen als ze dit straks ook nog moeten verwerken en accepteren en ik wil niet dat iedereen denkt dat de bliksem bij me ingeslagen is na mijn scheiding, dat ze me afwijzen, dat ze me niet accepteren. En misschien is het wel een fase. Dus voorlopig vertel ik niemand hierover. Jij houdt je mond hè? Tegen iedereen hoor!” drukte ze Ilse op het hart. “Ook tegen Vincent”, voegde ze er nog aan toe.

“Tuurlijk. Ik zeg het tegen niemand, ook niet tegen Vincent. En ik begrijp je punt wel hoor. Veel mensen zullen er inderdaad wel iets over te zeggen hebben. Doe jij maar rustig aan en ontdek je gevoelens. Geef het tijd.” Leonie glimlachte dankbaar. Wat was Ilse toch een heerlijke vriendin!

“En hoe is het bij jou?” Ineens bedacht Leonie dat het in Ilse’s huwelijk ook nog niet echt rustig was. “Ja, het gaat wel. In die zin zit ik misschien wel in een zelfde fase als jij. Voor de buitenwereld wil ik nog niks zeggen, omdat ik er gewoon nog niet uit ben en ik wil er ook niet aan denken, eigenlijk. En net als jij, wil ik mijn kinderen verdriet besparen.” Ilse klonk een stuk minder vrolijk nu. “Oké”, zei Leonie. “Ik begrijp het. Wat dat betreft zitten we in iets heel verschillends, maar misschien is het toch meer hetzelfde dan we denken. En je mag er altijd over praten met me hè? Bel me gewoon, maakt niet uit wanneer. En je mag ook altijd langskomen.” besloot Leonie.

“I know, nou, ga jij maar verder vechten met frambozen en slagroom en gedraag je!” Ilse klonk weer vrolijk. Ze moesten beiden lachen. “Ik gedraag me voorbeeldig”, zei Leonie. Even was het stil aan de andere kant van de lijn. “Hoe is dat eigenlijk, ik bedoel, met een vrouw, vrijen?” Leonie voelde dat ze bloosde. “Dat weet ik niet”, zei Leonie, ze merkte dat haar stem ineens schor was. “Zo ver zijn we nog niet, we hebben alleen wat gezoend enzo, enne, dat is zonder stoppels dus, haha, best heel fijn, heel zacht, maar... eeh... ik heb geen idee verder eigenlijk dus. Ik ben daar ook best een beetje bang voor”. “Dat snap ik”, zei Ilse, die nu ook niet zoveel meer wist te zeggen. “Nou, rustig aan en doe niks wat je niet wil”. “Doe ik, dat doe ik”, beëindigde Leonie het gesprek.

117. Leonie is het voorgerecht

Leonie belde aan bij Mandy, in iedere hand een glas met het toetje. Mandy maakte de deur op, zei niets, pakte de glazen uit Leonie's handen en zette die zwiingend neer op de sidetable die in de gang stond. Leonie had de voordeur een duwtje gegeven. De deur ging net niet dicht, maar bleef op een kiertje open staan. Mandy zei nog steeds niets, maar keek Leonie vastberaden en met een wilde blik in haar ogen aan. Met haar rechterhand pakte ze Leonie bij haar nek en trok haar naar zich toe om haar wild op haar mond te zoenen. Leonie schrok even en een fractie van een seconde wilde ze zich verzetten, maar direct gaf ze zichzelf over aan de zoen, aan Mandy. Ze sloeg haar armen om Mandy heen terwijl Mandy's handen op Leonie's rug haar blouse omhoog trokken. Toen er een opening ontstond, gleden Mandy's handen over Leonie's blote rug. Leonie zuchtte zachtjes. "Ik heb je zo gemist", fluisterde Mandy in haar oren waarna ze Leonie's nek zoende.

Ineens stopte Mandy, streek haar kleren recht en pakte de toetjes. Ze glimlachte schalks naar Leonie. "Sorry, dat doe ik anders nooit", zei ze met een twinkeling in haar ogen. Leonie grijnsde, haalde haar handen door haar haar en schikte haar blouse. "Wat heb je gebrouwen?" zei Mandy, terwijl ze met de toetjes naar de keuken liep. "Een soort tiramisu moet het voorstellen", zei Leonie. "Ik moest wel wat extra moeite doen, aangezien je bedreigd had dat ik misschien zelf het toetje zou worden." Ze keek Mandy uitdagend aan. Die grinnikte. "Ah, en dat wilde je voorkomen? Je wilde aan de klauwen van wilde Mandy ontkomen. Nou, ik was al aan je begonnen als appetizer!" Mandy's klaterende lach klonk door de keuken. "Sorry hoor, maar ik vind het soms ineens zo lastig dat je zo dichtbij bent, aan de andere kant van de muur, maar toch zo ver weg met al die kinderen!" Ze reikte Leonie een glas witte wijn aan die ze al ingeschonken had staan. "Same here", beaamde Leonie.

"Ow, wacht even", zei Mandy, "ik moet nog even de mozzarella erbij doen". Ze trok de oven open en haalde een hartige taart uit de oven die daar al enige tijd in had staan bakken. Geroutineerd legde ze de plakjes mozzarella erop en schoof de ovenschaal weer de oven in. "Diner over tien minuten", sprak ze plechtig. "" Ik heb de tafel al gedekt, dus hebben we mooi nog even tijd om bij te zoenen", zei Mandy terwijl ze de daad bij het woord voegde. Leonie gaf zich over aan Mandy's hongerige lippen, ze ontspande. Even later klonk er een harde bonk en Leonie schrok ontzettend. Er was een deur dicht geklapt, de voordeur. Was er iemand binnen gekomen? Één van haar kinderen?

118. Worden Leonie en Mandy betrappt?

Hoeveel gedachten kun je hebben in een split second? In de honderdste seconden na het dichtklappen van de deur had Leonie zich afgevraagd of het één van haar kinderen was die binnen was gekomen, terwijl ze zichzelf tegelijkertijd realiseerde dat ze niet in haar huis was, maar in dat van Mandy. Maar... de deur had open gestaan en wellicht was Julia of Martijn op zoek gegaan naar Leonie nadat ze haar thuis niet hadden aangetroffen en toen ze de open deur bij Mandy zagen... Ze wist ook dat hun zoenpartij buiten niet gezien kon worden, Mandy had folie op het keukenraam zodat je niet naar binnen kon kijken. Desondanks was ze ook al bezig om smoezen te verzinnen om haar aanwezigheid in Mandy's keuken te verklaren aan haar kinderen. En dat allemaal in een fractie van een seconde.

"De deur, hij stond nog open kennelijk", zei Mandy. Ze onderzocht Leonie's gezicht. "Jeetje, ben jij daar zo van geschrokken?" Leonie stamelde en kwam niet goed uit haar woorden. "Ja, kennelijk", kon ze uiteindelijk uitbrengen. Ze grinnikte van de schrik. "Ik zag één van mijn kinderen hier al binnen komen en ons betrappen." Mandy knikte. "Ik snap het wel. Ik wil het je niet moeilijk maken. Anders moeten we er maar mee stoppen", Mandy leek ineens een stuk kleiner dan ze normaal was. Leonie wist niet hoe snel ze moest reageren.

"Nee, ik wil niet stoppen", zei ze. "Het is alleen... ik weet niet hoe ik het aan moet pakken, of ik het aan moet pakken en dus doe ik niks. Ik heb niemand over ons verteld, nou ja, Ilse dan, mijn beste vriendin. Mijn hele zelfbeeld verandert, is in de war, ik weet gewoon niet goed wat ik ermee moet". "Weet je wat we doen?" zei Mandy "we gaan eerst met een bord eten aan tafel zitten en dan praten we er verder over." Mandy voegde de daad bij het woord door de ovenwanten te pakken en de hartige taart uit de oven te halen.

"Hoe was het voor jou dan?" had Leonie aan Mandy gevraagd. "Je bedoelt uit de kast komen?" vroeg Mandy terwijl ze met haar vingers haakjes tekende in de lucht. Leonie knikte. "Ach, in mijn tienertijd heb ik kort een paar keer een vriendje gehad, maar dat stelde niks voor. Daarna ben ik lang alleen geweest, althans, voor de buitenwereld. Ik had weleens een vriendin, maar nooit echt vast, zeg maar. Bovendien woonde ik niet in de buurt van mijn familie en de mening van mijn familie interesseert me al helemaal niets. Ik heb mijn hele jeugd gedacht dat ik geadopteerd was of dat ik als baby was verwisseld in het ziekenhuis ofzo. Ik hoor echt niet in die familie, dat is echt een rotstreek van het universum." Leonie knikte. Ze durfde niet verder te vragen naar het verleden van Mandy. "Ik ben dus altijd erg op mezelf geweest, ik hoefde dus nooit een imago hoog te houden ofzo, of te voldoen aan verwachtingen van anderen. Mijn familie vond mij net zo raar als ik hen. Dat heeft dus zo zijn voordelen, je kunt net zo excentriek zijn als je zelf wil." Ze keek Leonie even schalks aan. "Maar voor jou is dat anders, en ik wil het je niet moeilijk maken."

119. Leonie ziet haar opvolgster

Het had de sfeer toch wat getemperd, aan de andere kant leerden ze elkaar wel beter kennen, ook al durfde Leonie niet alle vragen te stellen die ze eigenlijk zou willen stellen. Ze wilde alles weten van Mandy, maar ze zag de onzichtbare waarschuwborden om Mandy heen staan: 'Pas op! Gevaar!' Leonie ging bijtijds weer naar haar eigen huis terug. Mandy gaf haar een liefdevolle kus op haar mond. "Wanneer zijn je kinderen er weer?" vroeg Mandy. Leonie zuchtte en antwoordde met tegenzin: "Morgen." Mandy keek haar lang aan. "Anders kom ik wel gewoon even buurten, dan word ik voor jouw kinderen gewoon een buurvrouw die vriendinnen is met hun moeder." Leonie glimlachte.

"Oh, daar is pap met mijn sportspullen!" riep Julia. Leonie hoorde de voordeur opengaan en Julia de galerij over rennen. Leonie was de vaatwasser aan het uitruimen en wierp een blik door het keukenraam. Ze zag Erik's auto op de parkeerplaats staan en zag net dat hij uitstapte en de kofferbak open deed. Ondertussen verscheen Julia ook in beeld. Het voorraampje aan de passagierskant ging open en daar verscheen het gezicht van een jonge vrouw. Leonie hield haar adem in. Dat moest Suzanne zijn! Die was in ieder geval een stuk jonger dan Leonie! Suzanne zei iets tegen Julia die naar haar toe liep. Leonie volgde scherp hoe haar dochter op Suzanne reageerde. Julia stond er wat nonchalant bij, antwoordde kennelijk kort en liep toen weer naar de achterkant van de auto, waar Erik klaar stond met haar spullen. Ze nam de tas van hem aan en zette weer koers naar de deur. Julia wierp een blik naar het keukenraam en Leonie was te laat om een stap achteruit te zetten. Ze zag dat Suzanne inmiddels ook naar Leonie's keukenraam keek, zij had kennelijk gevolgd waar Julia naar keek. "Shit" mompelde Leonie. Snel verdween ze uit het gezichtsveld en ging verwoed verder met het uitruimen van de vaatwasser.

Ondertussen kwam Julia weer binnen. "Zag je Suzanne?" vroeg Julia. "Eeh, ja, die zag ik ja", probeerde Leonie luchtig te doen. "Is ze een beetje aardig?" vroeg Leonie. Ze zag de twijfel op Julia's gezicht. "Ja, op zich wel", zei Julia. Leonie merkte dat Julia het lastig vond dit te zeggen, kinderen hebben zo'n loyaliteitsconflict in dit soort gevallen. Dus probeerde Leonie luchtig te blijven. "Nou, dat is mooi. Hoe oud is ze eigenlijk?" Leonie kon het toch niet laten. "Ze was laatst jarig toch?" Leonie herinnerde zich ineens weer de grote bos bloemen die Julia haar op haar telefoon had laten zien. "35 geloof ik ofzo" zei Julia, die de bui voelde hangen. Leonie knikte veelbetekenend, maar besloot niets te zeggen. "Nee, 33 volgens mij", zei Julia, die zich nu veiliger voelde en zich ook meteen uit de voeten maakte.

Leonie grijnsde om de actie van haar dochter, maar had toch een onbestemd gevoel over zich. Suzanne was duidelijk een jongere versie van haarzelf en het feit dat ze gezien had waar Leonie woonde, voelde als indringing.

120. Leonie is ouderwets

Ze zaten nog aan hun toetje toen de bel ging. Ismay rende naar de deur. Het was Mandy. "Hai!" riep ze al in de gang. "Het is de buurvrouw", verklaarde Ismay toen ze de kamer weer in kwam met Mandy in haar kielzog. "Ow, jullie zitten nog te eten", concludeerde Mandy. Leonie knikte. "Ja, maar dat geeft niet. Wil je ook? Straciatella yoghurt", zei ze met een knik naar haar schaalpje. "Ow, als je nog hebt, een klein beetje dan", zei Mandy. Leonie stond op en liep naar de keuken terwijl Mandy plaats nam aan de eethoek. Toen Leonie weer de kamer in liep met een schaalpje yoghurt voor Mandy, zat Mandy een beetje met de kinderen te keuvelen. Leonie zette het schaalpje voor Mandy neer en ging weer zitten.

"Wat ik eigenlijk wilde vragen, doet jouw TV het ook niet? De mijne doet het niet namelijk, ik wilde even weten of er een storing is ofzo." Mandy gaf Leonie een knipoog. Martijn stond direct op van tafel en drukte op de knop van de afstandsbediening. Meteen schalde het geluid van een tekenfilm door de kamer. "Onze TV doet het gelukkig nog", concludeerde Martijn opgelucht. Hij kwam weer terug aan tafel. "Zou je hem niet weer even uit zetten?" zei Leonie. "Maar deze is leuk!" zei Martijn. "Uit", zei Leonie en keek Martijn doordringend aan. "Toe, geen televisie tijdens het eten. Uit dat ding." Martijn stond zuchtend op en zette de TV weer uit. "Jij bent zo ouderwets", mopperde hij op zijn moeder. "Vast wel", zei Leonie terwijl ze Mandy aankeek. Die grinnikte.

Toen de schaalpjes leeg waren, stonden de kinderen op van tafel en brachten hun schaalpjes naar de keuken. Kennelijk ging er het één en ander niet goed in de keuken. "Doe ff normaal!" "Jij duwt me aan de kant, ik stond daar toch eerst!" Julia en Martijn liepen elkaar in de weg, zoals dat wel vaker ging. Met opgestoken zeil kwamen ze achter elkaar de kamer weer in. Leonie probeerde de gemoederen al wat te kalmeren. Wat er gebeurde was eigenlijk heel gewoon en iedere puber moeder herkent het wel, maar Leonie was zich in Mandy aan het verplaatsen en die kende dit niet. Martijn gaf zijn zus een duw waardoor ze struikelde en bijna haar evenwicht verloor. "Homo!" riep Julia naar haar broertje. "Je bent zelf een lesbienne!" beet Martijn zijn zus toe. Leonie kreeg het bloedheet. "Zo! Klaar nu jullie! Allebei naar je kamer, wegwezen!" Ze stond op en wees naar de gang. "Nu!" voegde ze eraan toe. Even leek het erop dat Julia nog een grote mond wilde geven, maar ook die leek zich ineens te realiseren dat Mandy aan tafel zat. Ze had Mandy hoog zitten en wilde zich dus niet als een kind aanstellen. "Ik ga huiswerk maken", zei Julia om haar reputatie te redden. Ze wierp Martijn een woeste blik toe en verdween naar haar kamer. Leonie keek Martijn boos aan. "Wat nou? Ik doe toch niks?" probeerde hij nog te redden wat er te redden viel. "Oké oké, ik ga al..." zei hij toen hij merkte dat het menens was. Ismay kwam als een engeltje de kamer binnen en vroeg met een zoet stemmetje: "mag ik televisie kijken?" Martijn keek nog even boos naar zijn jongere zusje toen hij de kamer uit liep. "Ja schat, jij mag tv kijken", zei Leonie. Ze grijnsde naar Mandy.

Even later zat Ismay geïnstalleerd voor de televisie. "Sorry voor net", zei Leonie. "Je bedoelt dat homo-lesbie gescheld" zei Mandy terwijl ze in de lach schoot. "Eeh, ja. Daar heb ik altijd al een hekel aan gehad, maar nu... je snapt het wel." ze knikte naar Ismay die verdiept zat in een tekenfilm, maar je wist maar nooit wat die oortjes toch nog opvingen. Mandy knikte.

121. Leonie leert Ismay de weg

De volgende dag besloot Leonie dat het tijd werd om Ismay zelf naar school te leren fietsen. Ze was inmiddels negen jaar oud en het was voorjaar, een goed tijdstip dus om dit maar eens aan te pakken. Leonie hield niet van fietsen en zou er nu zelf ook aan moeten geloven om een paar keer op de fiets te stappen, maar het zou haar ook een boel gemak opleveren als ze Ismay niet meer naar school hoefde te brengen. Ismay met Martijn mee laten fietsen was ook niet zo'n goed idee, aangezien Martijn in een stoere fase kwam en niet meer gezien wilde worden met zijn kleine zusje.

“Wij gaan vanmiddag samen op stap”, meldde Leonie aan Ismay toen ze haar op woensdag van school haalde. Ismay keek haar moeder nieuwsgierig aan. “Wij gaan samen naar school fietsen”. Ismay fronste haar wenkbrauwen. “Maar ik ben vrij vanmiddag!” riep ze uit. “Ja, dat weet ik,” lachte Leonie, “maar wij gaan oefenen met de fiets. Zodat je binnenkort zelf naar school kunt fietsen.” Ismay leek niet heel enthousiast. “Maar ik kan al fietsen toch?” “Ja, dat kun je, maar we gaan even goed kijken hoe je moet fietsen en waar je moet oversteken enzo.” “Maar... moet ik dan ook op de fiets als het regent?” Leonie barstte in lachen uit. Aha, dat zat Ismay dus dwars! Ze vond het wel comfortabel achter in de auto en was bang dat ze nat zou regenen of het koud zou krijgen. “Het wordt lente, dus het wordt ook warmer, maar het zal ook wel eens regenen ja, maar dat zien we dan wel weer.” Ismay vond dit duidelijk een minder leuk aspect aan het groter worden.

Nadat ze een boterham hadden gegeten besloot Leonie maar meteen de daad bij het woord te voegen. “Kom! We gaan!” zei ze tegen Ismay. Die bromde wat, maar had wel in de gaten dat er geen ontkomen aan was. Samen stapten ze op de fiets. Leonie realiseerde zich gelukkig op tijd dat Ismay niet goed kon onthouden wat links en rechts was, dat scheelde weer wat ineengestremde fietsen en kapotte knieën en ellebogen. In een mum van tijd waren ze bij school, die er verlaten uitzag. Leonie zag dat dat Ismay ook opviel. “Wat is het nu stil op het plein he?” verwoordde ze Ismay's gedachten. “Ja, dat ziet er gek uit.” Op dat moment ging de schooldeur open en kwam Ismay's juf naar buiten. “Hé, juffie is er nog wel!” riep Ismay enthousiast. De juf had het gehoord en keek hun kant op. “Hey Ismay, miste je me?” vroeg ze lachend toen ze dichterbij kwam. “We zijn aan het oefenen”, verklaarde Ismay, “om zelf naar school te kunnen fietsen.” “Jeetje, wat goed van jou!” prees de juf Ismay. “Nou, succes hoor!” De juf verdween weer uit het zicht. “Is, als wij nou eens naar huis fietsten en dan nog een keer naar school, dan rij jij voorop en kan ik zien of je het al een beetje weet”, stelde Leonie voor. Ismay keek sip. “Zullen we dan op de terugweg zo'n lekkere Vietnamese loempia voor ons halen?” Kijk, daarvan klaarde Ismay's gezicht weer op. Leonie vond het ook een goede motivatie voor zichzelf. Bepaalde dingen van moeder zijn waren minder leuk, en daar viel de activiteit van deze middag zeker onder!

122. Leonie wordt wakker gebeld

Leonie werd wakker. Het was nog vroeg en ze was nog ver weg, maar... hoorde ze daar nou haar telefoon? Haar telefoon ging! Met bonzend hart vloog ze haar bed uit naar de woonkamer, waar haar telefoon gewoontegetrouw aan de oplader lag. De telefoon was gestopt met overgaan, maar voordat ze kon kijken van wie de gemiste oproep was, ging hij opnieuw. Het was Michiel! Michiel! De baby! "Met Leonie", zei ze gejaagd. "Goedemorgen tante Leonie", sprak Michiel, "een uurtje geleden is Siem Lindkoop geboren". "Oooww!" juichte Leonie, "Gefeliciteerd!! Is alles goed gegaan?" vroeg ze. "Ja, het is allemaal goed gegaan, maar ik geef je zus wel even". "Hey meisje", Leonie kon de gelukzaligheid, maar ook de moeheid door de telefoon heen horen. "Hey zus... is het een beetje een knappe vent, onze Siem?" vroeg ze. "Tja, een pasgeboren baby hè?" zei Dagmar. Ze moesten allebei lachen. Ze vonden pasgeboren baby's altijd maar verkreukelde bundeltjes. Daarna vertelde ze kort over de bevalling, die gisteravond had ingezet en best snel was verlopen over het moment dat ze haar zoon in haar armen had gehouden, om vijf uur in de ochtend. "Ik kom straks bij je buurten, lieverd, maar probeer eerst maar te slapen." "Slapen? Jij weet net zo goed als ik dat dat niet lukt." zei Dagmar. Leonie knikte, dat was ook zo, na zo'n bevalling zat je zo vol adrenaline, dat slapen het laatste was wat lukte. "Ja, dat is zo, dan kom ik in de loop van de middag wel, als de kinderen uit school zijn." "Dat is goed, ik ga ophangen, Demi komt nu net binnen", zei Dagmar. "Oké, ga haar haar kleine broertje maar laten zien, dag schat!" Met een gelukzalige glimlach om haar mond legde Leonie de telefoon neer. Ze had een neefje, Siem! Wat een leuke naam! En wat fijn dat alles goed gegaan was!

Leonie keek op de klok. Het was kwart over zes. Ze besloot maar uit bed te blijven. Straks zouden de kinderen wakker worden en dan zou ze ze het goede nieuws vertellen. Ze besloot maar van de gelegenheid gebruik te maken om een lekker ontbijtje te maken voor de kinderen. Ze zette de broodrooster klaar en dekte de tafel. Natuurlijk! Snel even Demi een appje sturen om haar te feliciteren met haar broertje. Twee minuten later werd het berichtje beantwoord met een foto van Demi met de kleine pasgeboren Siem in haar armen, op het bed naast Dagmar. Leonie smolt, wat een prachtige foto.

"Wat ben jij aan het doen?" Martijn stommelde de woonkamer in. Leonie keek op. "Ow, ik was vroeg wakker omdat Dagmar me wakker belde. Of eigenlijk was het Michiel. De baby is er!" "En?" vroeg Martijn. "Het is een jongetje en hij heet Siem." zei Leonie trots. "Een jongen?" vroeg Martijn, die ineens een stuk vrolijker klonk. "Ja, een jongen. Is dat zo vreemd?" vroeg Leonie lachend. "Ik dacht dat het weer een meisje zou worden, maar een jongetje is leuk, dan kan ik hem leren voetballen", concludeerde Martijn tevreden. Leonie grijnsde. "Maar je hebt toch ook drie neefjes?" Leonie's broer Alexander had drie jongens en een meisje. "Ja, maar die wonen zo ver weg", zei Martijn. Leonie knikte. Ja, dat was wel jammer inderdaad. "Maar hij heeft dus geen ijsmaaknaam gekregen?" vroeg Martijn. Leonie verslikte zich bijna van het lachen.

123. Leonie gaat op kraambezoek

“Ik weet niet of hij nog een tweede naam heeft, misschien heet hij wel Siem Aardbei”, zei Leonie toen ze weer bijgekomen was van het lachen. Martijn grinnikte. “Of Siem Vanille, of Siem Citroen, of ...” Martijn was duidelijk nog grappigere combinaties ijssmaken aan het verzinnen toen Julia de kamer binnen kwam, gevolgd door Ismay. “Jullie neefje is geboren!” kondigde Leonie aan. Julia keek verward. “Neefje?” “Dagmar en Michiel hebben een zoon gekregen vannacht”, verduidelijkte Leonie. “Een neefje? Ik dacht dat het een meisje zou worden”, zei Julia teleurgesteld. “Hoe heet ie?” vroeg ze. “Siem Banaan!” riep Martijn hikkend van de lach. “Het is een jongetje... banaan...!” Hij kwam zelf niet meer bij van zijn eigen grapje. “Tjonge, wat ben jij een puber!” beschuldigde ze haar broertje. “Hij heet Siem,” zei Leonie. We gaan vanmiddag naar hem toe als jullie uit school zijn. “Leuk!” zei Ismay, “Mag ik hem dan ook vasthouden?” vroeg ze. “Dat denk ik wel”, zei Leonie. Ismay grijnsde blij.

Toen de kinderen naar school waren, appte Leonie naar Mandy: ‘mijn zus heeft vannacht een zoon gekregen, hij heet Siem!’ Ze wist niet hoe Mandy zou reageren, maar ze wilde gewoon even contact met haar hebben en haar blijdschap delen. ‘Gefeliciteerd!’ appte Mandy terug. ‘Wanneer ga je hem bezichtigen?’ Leonie schoot in de lach. “bezichtigen...” mompelde ze. ‘Vanmiddag als de kinderen uit school zijn’, antwoordde ze. ‘Ben je vandaag vrij?’ vroeg Mandy. Leonie stuurde een smiley die bedroefd keek. ‘Nee, moet zo naar mijn werk. Ismay fietst zelf naar school, dus ik heb ineens tijd over, maar moet nu wel weg’. Een smiley met een traan kwam er van Mandy. ‘Wanneer zie ik je?’ vroeg Mandy. ‘Morgenavond? Dan zijn de kinderen weer naar Erik’. Mandy stuurde een opgestoken duimpje.

Op haar werk vertelde Leonie Judith uiteraard in geuren en kleuren over haar neefje. De werkdag ging gelukkig snel voorbij en Leonie reed snel weer naar huis om de kinderen op te pikken en dan naar Dagmar te rijden.

Dagmar zat in bed met bloesjes op haar wangen en met haar zoon in haar armen. Michiel had de deur open gedaan. Hij zag er stralend en moe uit. Leonie feliciteerde hem en liep toen naar haar zus toe. Julia en Ismay stonden al bij Dagmar om het nieuwe neefje te bewonderen. Martijn was aan het voeteneinde blijven staan. “Wat is hij KLEIN!” riep Julia uit. Siem bewoog even van zoveel geluid zo dichtbij. Julia sloeg haar hand voor haar mond. “Sorry, ik wilde hem niet wakker maken”. Dagmar lachte. “Dat geeft helemaal niet, hij went vanzelf aan de geluiden om hem heen.” Ismay stond er met open mond bij te kijken. Ze kon haar blik niet afwenden van kleine Siem.

124. Heet Leonie's neefje Siem Straciatella?

“Martijn had nog een vraag”, zei Leonie en ze knipoogde naar Michiel. Michiel keek Martijn geïnteresseerd aan. Martijn keek met vraagtekens in zijn ogen naar Leonie. Hij was zijn nieuwsgierigheid naar de eventuele ijsnamen van zijn neefje vergeten. “Martijn vroeg zich af of Siem nog een leuke tweede naam heeft, zoals straciatella of cookie dough bijvoorbeeld.” Martijn wist het nu weer en keek Michiel nieuwsgierig aan. “Aha. Dan moet ik je teleurstellen knul”, zei Michiel. “Alhoewel het een goed idee zou zijn geweest. Nee, Siem heet gewoon Siem, geen extra namen. Hij is één jongetje en heeft dus ook maar één naam.”

“Hoe vond Demi haar broertje?” vroeg Leonie ondertussen aan Dagmar. “Ze is helemaal gesmolten”, zei Dagmar. “We hebben haar moeten opdweilen”, schoot ze in de lach. “Ze komt na het eten weer, dan met Stijn.” “Dat is mooi”, zei Leonie goedkeurend.

Ze bleven niet lang. Er werd een beschuitje met blauwe muisjes gegeten en Julia en Ismay mochten de baby beurtelings op schoot hebben. Zelfs Martijn wilde dat wel even. Natuurlijk werden de kadootjes gegeven en toen kondigde Leonie aan dat ze weer naar huis gingen. Haar kinderen keken teleurgesteld. “Nu al?” klaagde Ismay. “Ja, kraambezoek duurt nooit zo lang. Dagmar heeft hard gewerkt en ze hebben ook de hele nacht niet geslapen, dus wij gaan weer naar huis. We gaan snel nog een keertje kijken bij Siem”, antwoordde Leonie.

Thuisgekomen ging Leonie de keuken in om te koken. Ismay ging aan haar bureautje een tekening zitten maken van baby Siem, compleet met zijn gelukkige ouders. Leonie had genoten van haar kleine neefje. Wat zijn baby's toch klein en schattig! Tegelijkertijd moest ze er niet meer aan denken zo'n kleine handenbinder te hebben. Klein en schattig hadden ze hard nodig om te compenseren voor de hoeveelheid werk dat zo'n kleintje verschaftte. Nee, Leonie was blij dat haar kinderen al een stuk groter waren. Haar gedachten dwaalden naar het appartement naast haar, waar Mandy was. Morgenavond zou ze haar weer zien, weer voelen. Dat was ook een voordeel van een scheiding: dat ze haar handen vrij had om te doen wat ze wilde als de kinderen bij Erik waren!

125. Leonie jaagt haar kinderen het huis uit

De uren kropen voorbij. Leonie was inmiddels tot de conclusie gekomen dat ze écht écht heel erg verliefd was op Mandy. Af en toe appten ze, maar dat maakte het verlangen eigenlijk alleen maar groter en Leonie wilde niet te afwezig zijn voor haar kinderen. Maar eindelijk was het dan zo ver: haar kinderen gingen naar Erik, ze zwaaide ze vrolijk uit vanaf de galerij, met het knagende gevoel van lastige visite die ze eindelijk de deur uit had weten te werken. Nee, zo was het niet. Het waren haar kinderen, maar zo voelde ze het wel een beetje. Ze had om tien over vijf het eten al op tafel gehad, wat wel voor wat gefronste wenkbrauwen had gezorgd, normaal gesproken aten ze nooit zo vroeg. Ze had vaag gedaan over dat ze nog ergens heen moest vanavond en dat ze daar vroeg moest zijn en zo had ze ze, vroeger dan anders, de deur uitgejaagd.

Leonie liep terug naar binnen om haar schoenen aan te doen. Ze wierp nog een blik in de spiegel, schikte haar haar wat en veegde wat mascara onder haar oog vandaan. Ze pakte snel haar sleutel en mobieltje en liep de galerij op, op naar Mandy! Mandy deed de deur meteen open. Dat werd meteen een zoensessie in de gang. Leonie schoot in de lach. "Wat is er?" vroeg Mandy verbaasd. "Ik heb het gevoel dat ik iets stiekems doe", zei Leonie. "Ik heb mijn kinderen de deur uitgewerkt en sluip meteen naar jou toe". Mandy keek Leonie even aan. "Voel je je er vervelend onder?" Leonie schudde haar hoofd. "Nee, dat niet. Niet meer. Of in ieder geval minder. Het is nog steeds geheim, of niet bekend natuurlijk, maar... nou ja, misschien ben ik zelf gewoon aan het idee aan het wennen. Of ik heb gewoon schijt aan iedereen". Nu moest Mandy lachen. "Zo zo. Stoer gedrag zeg!" Ze draaide zich om en liep naar de woonkamer. "Koffie denk ik?" Het was een overbodige vraag die Mandy aan Leonie stelde, want Leonie dronk altijd alleen maar koffie. Leonie knikte. Mandy verdween richting de keuken. Leonie keek nog eens om zich heen. Ze kende het huis inmiddels natuurlijk, maar bleef zich verbazen over de levensgrote verschillen tussen de twee aan elkaar grenzende appartementen. Het hare rommelig, met veel houtkleuren en dat van Mandy dat helemaal wit was, de vloeren, de muren, de gordijnen, de kast, tafel en zelfs de bank. Intussen was Mandy de kamer weer ingelopen met een glazen dienblad met twee mokken koffie erop en een schaalje met minikoekjes.

Mandy nam naast Leonie plaats op de bank, pakte een koekje van het schaalje en hield het voor Leonie's mond. Toen Leonie wilde happen, trok ze het koekje terug. Leonie lachte. "Ga je nu al beginnen? Wordt het zo'n avond?" Mandy zei niets, maar keek Leonie veelbetekenend aan.

126. Leonie wordt wakker in Mandy's bed

Er werd weinig gezegd die avond. Iedere keer als Leonie haar mond open deed om iets te zeggen, maande Mandy haar om stil te zijn. Van de koffie werden maar een paar slokken gedronken. Kennelijk had Mandy zich voorgenomen om Leonie deze avond in te wijden in de geheimen van de vrouwenliefde. Leonie had zich onzeker gevoeld, ze had hier geen ervaring mee. Mandy had haar bezwaren weggewuifd. "Ontspan. Geniet. Voel." Fluisterde Mandy in haar oor. Haar warme adem alleen al bezorgde Leonie rillingen van genot. Mandy's mond vond Leonie's oorlel en Mandy's gemanicuurde, zachte handen masseerden haar nek en schouders. Leonie probeerde zich te ontspannen en deed haar ogen dicht. Ze herhaalde in haar hoofd de woorden die Mandy gefluisterd had: Ontspan. Geniet. Voel. Ze besloot ernaar te luisteren. Ontspan. Heel bewust liet ze de spanning in haar schouders los. Geniet. Haar aandacht ging naar Mandy's handen. Zo zacht. En Mandy's mond was warm en zorgde voor tintelingen in Leonie's hele lichaam. Voel. Leonie voelde Mandy's handen op haar schouders. Ze voelde hoe Mandy de knoopjes van haar blouse los maakte en de blouse van haar schouders liet glijden. Hoe Mandy's kundige handen de blote huid van haar schouders streelde en hoe die handen daarna langs haar rug afzakten. Mandy pakte Leonie's hand beet en fluisterde in haar oor: "Kom". Leonie stond op en liet zich door Mandy naar haar slaapkamer leiden. Nu had ze wel even haar ogen open gedaan. In de slaapkamer stond een bed met een wit metalen frame met daarop een witte dekbedhoes van broderie.

Voor het bed bleef Mandy staan. Leonie stond daar in haar beha en ook Mandy liet haar blouse op de grond vallen. Mandy streelde Leonie met beide handen door haar haar, haar handen zakten langzaam naar beneden tot ze stopten op Leonie's rug en aan haar beha-sluiting frummelden. Toen ook die op de grond viel, fluisterde Mandy: "je bent prachtig". Leonie lachte verlegen. Mandy kleedde zichzelf snel uit tot op haar wit kanten slipje en trok Leonie het bed in. "Ontspan. Geniet. Voel."

Leonie deed haar ogen open en knipperde. Waar was ze? Toen wist ze het weer. Ze keek naast zich in bed, daar lag Mandy, opgekruld als een kat, met een glimlach om haar mond te slapen. Het klokje op Mandy's nachtkastje gaf aan dat het drie uur 's nachts was. Leonie staarde naar het plafond en zuchtte zachtjes bij de gedachte aan wat zich gisteravond allemaal had afgespeeld. Mandy had haar laten ontspannen, genieten en voelen! Ze keek nog eens naast zich, naar Mandy, hoe ze lag te slapen met haar haren als een waaien om zich heen. Ze zuchtte nogmaals en sloot haar ogen om verder te slapen.

127. Judith raadt Leonie's geheim

Leonie was nog even in slaap gevallen, maar ook alweer vroeg wakker geworden. Het was een gewone doordeweekse dag en ze moest naar haar werk! Om half zeven sloop ze het bed uit en twijfelde over wat ze zou doen. Mandy lag nog diep in slaap, ze wilde haar niet wakken, maar het voelde ook niet fijn om zomaar het huis uit te sluipen en niets te zeggen. Ze verzamelde haar kleren en maakte daarbij af en toe was meer geluid dan strikt noodzakelijk, in de hoop dat Mandy toch wakker zou worden. Het werkte. Mandy rekte zich uitgebreid uit en opende toen haar ogen. "Hai liefje, wat ga je doen?" zei ze toen ze Leonie naast het bed zag met in haar armen haar kleding van de dag ervoor. "Eeh... ik moet naar mijn werk. Ik wilde je niet wakker maken", zei Leonie. "Werk... o ja natuurlijk. Dan is het niet anders. Ik had een uitgebreid ontbijt in gedachten", haar ogen gingen over Leonie's naakte lichaam en Leonie voelde zich onnozel, zo met haar kleren in haar armen. "Geef me een kus", beval Mandy en Leonie luisterde maar al te graag. "Ik moet nu gaan", verontschuldigde Leonie zichzelf. Mandy knikte begrijpend. "Dag liefje", zei ze en ze draaide zich weer om. Het was duidelijk dat ze er nog een slaapsessie aan vast zou plakken. Leonie aarzelde even, maar verdween toen met haar kleding naar de badkamer, waar ze zich aankleedde. Toen ze aangekleed was en er zeker van was dat ze al haar spullen had, verliet ze Mandy's huis om één deur verder haar eigen huis binnen te stappen.

In de keuken zette ze haar Senseo aan en maakte een ontbijtje voor zichzelf. Daarna kleepte ze zich weer uit, gooide haar kleding in de wasmand en stapte onder de douche. Haar gedachten gingen naar de voorgaande avond, maar al snel brak ze haar gedachten af en maande ze zichzelf om tempo te maken: zo zou ze nooit op tijd op haar werk aankomen!

"Wat zit je naar me te kijken?" vroeg Leonie aan Judith. "Valt het op? Sorry! Tja, ik probeer te besluiten wat er met je aan de hand is. Je hebt zo'n bijzondere uitstraling vandaag, zo heb ik je nog niet eerder gezien. Ben je verliefd?" Judith keek haar vragend aan. Leonie hoefde geen antwoord te geven, dat deed haar gezicht al voor haar, dat werd namelijk knalrood! Judith grinnikte. "Ik ga ervan uit dat dat een 'ja' is?" Leonie grijnsde. "Zoiets", zei ze, onzeker over wat ze wel en niet aan haar collega zou vertellen. "Wie is het? Ken ik hem?" vroeg Judith nieuwsgierig. 'Hem'. Daar had je het al. Wat moest ze nu zeggen? Moest ze wel iets zeggen? Ondertussen was de stilte zo lang geworden dat Judith tot haar eigen conclusies kwam. "Oké, het is óf een heel fout type, of ... is het soms een háár?" Die laatste woorden had Judith gefluisterd, ook al waren er geen collega's direct in de buurt. Leonie voelde een brok in haar keel. "Dat laatste", zei ze hees. "Ow", zei Judith, geschrokken van haar eigen gokje. "Ow. Sorry. Of tenminste... geen sorry natuurlijk. Ik schrik er een beetje van. Of schrikken. Ik ben verbaasd. Mag dat? Ik bedoel... je weet dat ik je niet veroordeel, dat zou ik nooit doen. Ik ben alleen verbaasd", hakkelde Judith. Leonie schoot in de lach, ze voelde zich ineens een stuk sterker. "Jij mag verbaasd zijn, je hebt geen idee hoe verbaasd ik zelf ben." Eigenlijk voelde het ook wel goed om het mensen te vertellen en hun reacties te zien. En Judith vertrouwde ze, die zou haar inderdaad nooit veroordelen.

128. Leonie ontdekt dat ze ouders heeft

Leonie's kinderen waren het hele weekend bij Erik en Mandy moest werken, die zou diep in de nacht thuiskomen. Leonie had dus zomaar de hele dag voor zichzelf. Ze had een whatsapp gesprek met Demi gevoerd die lyrisch was over haar kleine babybroertje en ook van Dagmar's kant bleven de foto's van de kleine Siem binnenstromen op haar telefoon. De ene nog schattiger dan de andere. Siem in bad, Siem die gaapt, Siem slapend naast een knuffelkonijntje. Leonie kon er geen genoeg van krijgen. Ze besloot maar even bij haar ouders langs te gaan, dat was ook alweer veel te lang geleden. Dat vond haar vader blijkbaar ook. "Goh, wie hebben we daar? Kon je de weg nog vinden?" zei hij gekscherend toen Leonie via de achterdeur binnen kwam. "Ja, sorry hoor, ik ben druk geweest", grijnsde ze. "En nu verveel je je en denk je: goh, ik heb nog ouders, laat ik daar eens langs gaan?" zei haar moeder. Als haar moeder een grapje probeerde te maken, klonk het altijd alsof ze het ernstig bedoelde en Leonie wist dat er ook zeker een ondertoon in zat van dat ze meende wat ze zei. Leonie besloot niet te happen. "Ja, ik droomde van jullie vannacht en ik dacht: ze bestaan echt volgens mij! Dus nu ben ik hier om dat te controleren." "Koffie dan maar?" zei haar moeder, die al opstond en naar de keuken liep. Leonie hoefde dus geen antwoord meer te geven.

Ze plofte op de bank neer en keek naar haar vader. "Zo opa", zei ze. Leonie's vader begon meteen te stralen. "Tja, er is er weer eentje bij hè? En wat een mooi kereltje is het!" Leonie's moeder kwam met een dienblad met koffie de kamer ingelopen, zette het op tafel en pakte meteen haar mobiele telefoon. Ze had het ding wel, maar deed er weinig mee. "Leendert, hoe werkt dat nou?" zei ze terwijl ze de telefoon al aan haar man gaf. "Wat wil je doen dan?" vroeg hij geduldig. "Ik wil Leonie die foto's van Siem laten zien", zei ze. Haar vader drukte wat op het scherm en toen kwam het hele mapje foto's van hun nieuwste kleinzoon op het scherm. Leonie had de meeste al via Dagmar en Demi gehad, maar ze begreep dat haar moeder gewoon even wilde opscheppen over haar kleinzoon, dus speelde ze het spelletje mee. De 'oh's' en 'ah's' waren niet van de lucht.

Na het bezoek aan haar ouders, reed Leonie nog even langs de supermarkt voor wat boodschappen. Mandy zou de volgende dag bij haar komen brunchen, dus ze wilde wat extra lekkere dingen halen. Ook haalde ze een makkelijke maaltijd voor zichzelf, ze had geen zin om uitgebreid haar best te doen alleen voor zichzelf. 's Avonds hing ze wat rond op internet en overwoog nog om een film te gaan kijken, maar ze had er geen fut voor. Eigenlijk voelde ze zich best moe. Ze kroop op tijd haar bed in, met haar gedachten bij Mandy. In gedachten maakte ze de tafel klaar voor de brunch en stiekem dwaalde haar hoofd af naar spannende dingen die wellicht de volgende dag zouden gebeuren.

129. Mandy komt bij Leonie brunchen

Neuriënd zetten Leonie de volgende ochtend twee bordjes op tafel, besloot ze hoe laat ze de broodjes in de oven zou doen en de eieren zou koken. Uiteraard had ze al gecontroleerd of Mandy's auto op de parkeerplaats stond, dat had ze 's nachts al gezien toen ze even wakker lag.

'Ding-dong!' Leonie sprintte naar de deur om die voor Mandy open te doen. "Hé liefje", begroette Mandy haar. Ze kuste haar zacht op haar mond en liep toen door naar de woonkamer. Leonie deed de voordeur dicht en liep naar Mandy toe. Dit was anders. Net of Mandy er niet helemaal bij was. "Is er iets?" vroeg Leonie. "Nee", deed Mandy verbaasd, "wat zou er moeten zijn?" "Geen idee, je bent... anders ofzo. Ben je moe? Heb je zorgen?" Mandy wapperde met haar hand. "Niks aan de hand", zei ze. Leonie aarzelde even. "Koffie?" vroeg ze toen toch maar. "En ik hoop dat je honger hebt", grinnikte ze terwijl ze naar de eettafel wees. Mandy keek naar de tafel. "Ow, lekker zeg! Nou, ik heb best honger, nu je het erover hebt!" Met haar ogen dwaalde ze over Leonie's lichaam, die ervan moest blozen.

Leonie genoot van de lekkere dingen op tafel, de warme bolletjes, met roomboter en suiker, de broodjes met maanzaad, een glaasje jus d'orange, wat fruit. Ze at altijd veel te veel bij dit soort gelegenheden. Mandy at veel kleinere hoeveelheden, maar proefde alles. Leonie had het gevoel dat ze samen niet helemaal de juiste toon te pakken konden krijgen, ze babbelden wat samen en Mandy maakte de dubbelzinnige grapjes die ze altijd maakte, maar op de één of andere manier was het toch anders dan het eerder was geweest.

Dat veranderde toen Leonie de tafel begon af te ruimen. Mandy kwam achter haar staan en pakte Leonie bij haar taille en schoof haar handen onder Leonie's truitje. Leonie voelde het kippenvel over haar hele lijf lopen. Mandy's handen aaiden over haar buik en kropen langzaam omhoog naar haar borsten. Ineens draaide Mandy Leonie om en begon haar wild te zoenen. "Ik heb ineens heel veel zin om te douche", hijgde ze in Leonie's nek. "Nu. Hier. Met jou". Ze keek Leonie vastberaden aan, pakte haar bij haar hand en begeleidde haar naar de badkamer. Leonie had een helder moment en liep snel naar de voordeur om die op de knip te doen, zodat ze zeker wist dat niet één van de kinderen ineens binnen kon staan. Toen volgde ze Mandy naar de badkamer.

130. Leonie en Mandy worden onderbroken

Leonie maande haar kinderen nog weleens korter te douchen vooral Julia kon er soms wat van. Het was maar goed dat de kinderen niet wisten hoe lang Leonie en Mandy onder de douche hadden doorgebracht! Leonie glimlachte bij die gedachte. Na afloop had Mandy een handdoek gepakt en Leonie's lichaam zorgvuldig afgedroogd. Leonie had het met gesloten ogen vol genot ondergaan. "Heb je een lekker olietje ofzo?" vroeg Mandy. Leonie knikte in de richting van het spiegelkastje dat boven de wastafel hing. "Daar heb ik nog wel wat", zei ze. Mandy keek Leonie ondeugend aan en deed het kastje open om er een flesje massageolie uit te halen. Snel draaide ze het dopje van de fles en rook eraan. "Helemaal goed", zei ze terwijl ze wat olie op haar hand goot en over haar handen wreef. Daarna begon ze Leonie in te smeren met de heerlijke olie. Toen ze helemaal ingesmeerd was, drapeerde Mandy een badjas om haar schouders.

Even later zaten ze samen op de bank, in badjas en helemaal rozig. Ze zoenden wat en genoten na van het lome gevoel van warm water en de geur van de olie. "Wil je koffie?" vroeg Leonie uiteindelijk. "Ow graag!" zei Mandy. "Het is wel Senseo", excuseerde Leonie zich. "Oja, nou ja, het is niet anders", zei Mandy terwijl ze haar schouders ophaalde. Leonie wilde opstaan, maar Mandy hield haar tegen. "Ho ho, dat gaat zo maar niet! Eerst een kusje", Mandy keek er poeslief bij. Leonie schoot in de lach en gehoorzaamde.

Ineens gebeurde er van alles buiten. Ze hoorden de deur van de galerij dichtslaan, er liep iemand huilend op de galerij, de voetstappen kwamen in snel tempo dichterbij. En stopten voor Leonie's deur. Leonie hield haar adem in. Daar ging de bel en een stem die riep: "Leonie! Alsjeblieft! Wees thuis!" Leonie keek Mandy aan. 'Ilse!' Dacht Leonie die ineens de stem herkende. "Het is Ilse", zei ze hardop, "ik moet open doen". Meteen voegde ze de daad bij het woord en liep naar de voordeur om die open te doen voor haar vriendin. "Ilse, meisje, wat is er?" Ilse stormde naar binnen, gevolgd door Leonie. Midden in de woonkamer stond Ilse stil, draaide zich om naar Leonie en barstte weer in huilen uit. "Vincent is vreemd gegaan!" riep ze uit. "Ach meisje toch", zei Leonie en spreidde haar armen om die om Ilse heen te slaan. Ilse maakte daar dankbaar gebruik van. Zo stonden ze een tijdje.

Ineens leek Ilse weer op aarde te landen. Ze maakte zich los uit Leonie's omarming terwijl ze Mandy op de bank aankeek. Ze keek van Mandy naar Leonie en weer terug, zich ineens realiserend dat beiden gekleed waren in een badjas. "Jullie... sorry... ik heb jullie onderbroken", stamelde ze. Leonie voelde zich ook ongemakkelijk. "Lieverd, ga zitten, ik haal koffie." Als een robot deed Ilse wat Leonie gezegd had. Toen Leonie met de koffie in de woonkamer terugkwam, zaten Mandy en Ilse nog steeds stil op de bank, zonder ook maar iets tegen elkaar gezegd te hebben. Leonie zette de koffie op tafel en ging een beetje strategisch tussen de twee in zitten, niet vlak naast Mandy om Ilse niet het gevoel te geven zich buitengesloten te voelen, maar ook weer niet bij Ilse om te voorkomen dat Mandy zich ongemakkelijk voelde. "Vertel, wat is er gebeurd?" vroeg ze Ilse.

131. Mandy gaat in Leonie's badjas de straat op

“Ik ben zo stom dat ik er toch weer ingetrapt ben. Tegen beter weten in natuurlijk, want ik vertrouwde het al meteen niet. Stomme koe die ik ben”, mopperde Ilse op zichzelf. Leonie zei niets. “meer cliché kan het niet. De nieuwe collega, een vrijgezelle meid, stuk jonger. En meneer ging steeds vaker overwerken. Overwerken! Nou, er gebeurde van alles, maar er werd niet gewerkt!” Ilse spuugde de woorden eruit. Mandy stond op. “Dames, ik laat jullie alleen. Ik ga naar huis”. Leonie wilde Mandy terugroepen, tegelijkertijd wilde ze er voor Ilse zijn. Maar jeetje, een veel slechter moment had Ilse niet uit kunnen kiezen! Ilse begon ook bezwaar te maken. “Nee, nee, blijf alsjeblieft. Ik kom wel een andere keer terug.” “Nee dat lijkt me niet handig”, zei Mandy die de daad bij het woord voegde, haar tas in het voorbijgaan oppakte en de voordeur uitliep, in Leonie's badjas.

“Nou heb ik jouw avond ook nog verpest”, verontschuldigde Ilse zich nadat Mandy de deur had dichtgetrokken. “Welnee”, zei Leonie, “er komen andere avonden”. Tussen haar tranen door moest Ilse toch een beetje lachen. “Jeetje, heb ik jullie zomaar betrap. Was het spannend?” Leonie glimlachte. “Ja, erg spannend, maar daarvoor ben je hier niet.” Meteen betrok Ilse's gezicht weer. “Nee, die rotzak, de grote, lompe, arrogante ...” “Toe maar”, moedigde Leonie haar aan, “als het oplucht, ga je gang!”

Het werd laat, heel laat. Tot diep in de nacht praatten ze, over Vincent en hoe Ilse hem uiteindelijk betrap had door in zijn telefoon te kijken, nadat Vincent voor de zoveelste dag op rij ineens moest overwerken en veel te vrolijk en veel te laat thuisgekomen was. Het ene moment huilde ze haar ogen uit haar hoofd, dan weer was ze boos en er werd zelfs gelachen. Een paar keer zag Leonie de pure pijn die haar vriendin had van het bedrog van haar echtgenoot. Uiteindelijk was ieder woord gezegd, iedere traan gehuild en iedere knuffel gegeven. Ilse was leeg. Leonie wierp een blik op de klok. Het was half drie. “Je mag hier blijven als je wil, of ga je naar huis? Waar zijn de kinderen?” vroeg Leonie. “Vincent is thuis, de kinderen zijn daar ook. Hij weet dat ik hier ben. Mag ik alsjeblieft hier blijven?” vroeg ze. Leonie knikte. Ze dacht na wat de handigste plek was voor Ilse om te slapen. Net toen ze haar mond open deed om voor te stellen dat Ilse in Ismay's bed zou gaan slapen, stelde Ilse een andere vraag. “Mag ik alsjeblieft bij jou slapen? Ik weet niet of ik het red alleen in een bed, zo eenzaam en zo koud”. Leonie's hart brak. “Ja, tuurlijk, dat mag. Ik heb genoeg slaapshirts. Doen we net als vroeger, toen we bij elkaar logeerden”. Ilse zag er opgelucht uit. Ze had zelfs alweer ruimte voor een grapje. “Maar ik ben geen Mandy hè? Dus handjes thuis!” Leonie barstte in lachen uit.

132. Leonie stuurt Mandy appjes

De volgende ochtend werd Leonie laat wakker, wat niet zo gek was, aangezien de nacht al over de helft was geweest voor ze waren gaan slapen. Ilse was al uit bed. Leonie vond het een fijn idee dat ze haar beste vriendin die nacht haar veiligheid had kunnen bieden. Een paar keer was Leonie wakker geworden van Ilse's onrustige gewoel. Na een aantal minuten nagesudderd te hebben, ging ook Leonie haar bed uit. Ze vond Ilse op de bank in de woonkamer. "Hey meisje, heb je een beetje geslapen?" vroeg Leonie. Ilse haalde haar schouders op. "Wel wat, maar niet echt goed". "Ontbijt dan maar?" vroeg Leonie. Ilse knikte.

"Jij hebt hier toch maar een mooi huisje", zei Ilse. Leonie knikte terwijl ze het koffieapparaat aanzette. "Dat is zeker zo. Ik ben er ook heel blij mee. Het is mijn huisje, hier bepaal ik alles. Niemand kan me eruit zetten. Dat vond ik misschien wel het naaste, dat als je besluit te gaan scheiden, je ook ineens geen dak meer boven je hoofd hebt. Want het was wel duidelijk dat ik niet in het oude huis kon blijven wonen." Ilse knikte. Het was duidelijk waar ze aan dacht. "Staat je besluit vast dan? Wil je scheiden?" vroeg Leonie. Ilse haalde haar schouders op en er liep alweer een traan uit haar ogen. "Ik weet het niet. Wat moet ik? Dit kan ik toch ook niet pikken? En het is niet de eerste keer dat hij dit flikt hè? Ik weet niet of ik het kan, er wéér overheen stappen en het risico lopen dat het gewoon weer gebeurt, morgen of volgende maand, of over drie jaar. Waar is mijn gevoel voor eigenwaarde als ik nu weer verder ga met hem? En aan de andere kant wil ik het niet. Kan ik het me niet voorstellen dat ik misschien over een tijd ook een eigen plek heb, zoals jij hier hebt." Leonie knikte. Het was ook ingewikkeld en al kon je in de toekomst kijken om te zien hoe dit zou eindigen, het gaat niet om de uitslag, maar om het pad erheen.

Uiteindelijk was Ilse weer naar haar eigen huis vertrokken, nadat ze al een paar appjes had ontvangen van Vincent over waar ze uithing en wanneer ze van plan was thuis te komen. "Nu doet hij of ik vreemd ga", zei Ilse boos, maar toch vertrok ze. Vooral ook voor haar kinderen. Leonie stuurde Mandy een appje: 'zo, vriendin uit laten huilen. Nu is ze weer weg, die moet belangrijke beslissingen nemen'. Ze drukte op 'verzend'. Er verscheen één vinkje achter het bericht. Leonie wachtte even. Soms duurde het even voor het tweede vinkje verscheen. Maar nu gebeurde dat niet. Het bleef bij één vinkje. Leonie fronste haar wenkbrauwen. Raar. Nou ja, misschien stond Mandy's telefoon uit, of was de batterij leeg en had ze dat niet in de gaten.

Leonie sprong onder de douche waar de herinneringen aan de vorige avond weer terug kwamen. Ze kleedde zich aan en bedacht wat ze eens zou gaan doen vandaag. Ze keek nog een keer naar haar telefoon: nog steeds één vinkje. Ze besloot naar het bos te gaan om een stuk te wandelen, even haar hoofd leeg maken.

133. Leonie knuffelt een boom

In het bos was het heerlijk, de geur van vers groen, de vogels die vrolijk kwetterden. Die beestjes hadden toch maar een simpel leven, hun jongen groot brengen en voldoende voedsel vinden, dat was het zo'n beetje. En natuurlijk opletten op gevaar. Leonie keek omhoog naar een grote beuk, wat zijn dat toch imposante bomen! Ze kreeg de neiging haar armen om zijn stam te slaan, maar ze was altijd bang dat iemand haar zou zien. Aan de andere kant, wat kon het haar schelen? Ze liep naar de boom toe, keek toch even schichtig in het rond en pakte toen de stam van de boom beet. Na een paar seconden liet ze toch maar weer los en liep verder, in zichzelf grinnikend.

Ook in het bos had ze nog op haar telefoon gecheckt of haar appje aan Mandy nu twee vinkjes had, maar nee, nog steeds maar één. Misschien had ze slecht bereik in het bos, daar had ze het maar even op gehouden, maar ze werd er wel onrustig van. Wat was er aan de hand? Toen ze thuiskwam keek ze door Mandy's raam, maar ook daar was niets te zien. Voor het keukenraam zat folie, dus daar zag ze sowieso niet. Het andere raam was van de extra slaapkamer, ook daar was niets bijzonders te zien. Mandy's auto was er niet. Leonie probeerde te bedenken of Mandy had gezegd wanneer ze moest werken, maar ze kon zich niet herinneren dat daar iets over gezegd was. Nou ja, ze kon natuurlijk naar haar vriendin Elis zijn. Ze wilde het loslaten, maar dat lukte slecht.

Ze besloot de badkamer maar te gaan schoonmaken, als afleiding. Daarna beloofde ze zichzelf net met een grote kop koffie, toen haar telefoon ging. Het was Ilse. Ze hoorde de paniek door de telefoon heen. "Ik heb het gedaan, ik ga bij hem weg, ik heb gezegd dat ik wil scheiden", klonk het aan de andere kant. "Ach lieverd toch", zei Leonie, "waar ben je? Zal ik naar je toe komen?" "Ik ben nu even buiten, in verband met de kinderen, die hoeven niet alles te horen, maar ik blijf hier." "En waar is Vincent nu dan?" vroeg Leonie. "Geen idee, hij is boos weggegaan. Hij verweet me dat ik onze relatie weggooi." Ilse barstte uit in een harde, minachtende lach. Onwillekeurig moest Leonie lachen. Vincent, die al meerdere keren was vreemdgegaan, verweet Ilse dat ze hun relatie weggooide? "En wat zei jij toen?" vroeg Leonie. "Nou, ik heb hem gezegd dat hij dat volgens mij al een hele tijd geleden gedaan heeft." Dat kon Leonie alleen maar beamen. Leonie had Ilse meer dan eens opgevangen als Vincent het weer eens niet zo nauw had genomen met één of andere dame.

134. Leonie is onrustig

Leonie had Ilse ervan verzekerd dat ze altijd bij haar terecht kon. Jeetje, dus Ilse had nu toch de knoop doorgehakt. Het had haar ook niet verbaasd als Ilse het toch weer gepikt had. Het was een goed teken dat ze nu voor zichzelf koos, maar het betekende ook dat Ilse een lastige tijd tegemoet ging. Leonie's gedachten gingen terug naar haar eigen scheiding, nog maar iets meer dan een jaar geleden. Ze was blij dat ze nu alweer zoveel verder was, dat die fase achter de rug was. En ze dacht aan Mandy. Ze had inmiddels nog twee berichtjes aan haar gestuurd, maar had zichzelf verboden nog meer berichten te sturen, ze wilde ook niet wanhopig overkomen. Er was vast een heel normale verklaring voor het feit dat ze nog niet had geantwoord.

“Verwacht je een bericht ofzo?” Judith was weer scherp als altijd. Leonie probeerde er wel op te letten, maar van zichzelf mocht ze ieder half uur even haar telefoon checken om te zien of er nu eindelijk twee vinkjes achter de berichtjes stonden die ze Mandy had gestuurd. Het was er nog steeds maar eentje. “Mijn vriendin Ilse gaat scheiden, ik wil er graag voor haar zijn”, verklaarde Leonie. Judith knikte. “Dat is vervelend zeg. Is dat die van die man die vreemd ging?” Leonie knikte. Ze had Judith in vertrouwen weleens verteld over het gedrag van Vincent. “Maar als ze je belt of appt, dan meldt die telefoon dat wel hoor, daarvoor hoef je er niet steeds op te kijken”, lachte Judith. Leonie bloosde. Aan de kant met dat ding, voor ze helemaal paranoia werd.

Toch keek ze een uur later weer naar haar telefoon en zag tot haar opluchting dat er nu inderdaad twee vinkjes achter de berichtjes stonden. Blauwe vinkjes kreeg ze nooit van Mandy, dus hier moest ze het mee doen. De berichten waren in ieder geval aangekomen, ze moest dus toch nog maar gewoon even afwachten.

's Avonds ging ze even bij haar zus langs, even kijken hoe die kleine Siem alweer gegroeid was. Dagmar was in opperbeste stemming, want eind van de week zouden ze de sleutel kregen van hun nieuwe huis, het huis dat ze samen met Michiel had gekocht en waar ze nu al maanden op wachtten. “Ik heb er zo'n zin in! Ik ga een lichtblauwe babykamer maken voor Siem, nu hebben we niet veel aan zijn kamertje gedaan, omdat we toch snel zouden verhuizen.” Michiel lachte. “Ja, dat hele huis interesseert haar weinig meer, het gaat nu vooral om de kamer van Siem! Maar het is goed schatje, we gaan er een leuk kamertje van maken voor hem.” Hij kuste Dagmar in het voorbijgaan en pakte Siem bij zijn voetje.

135. Er komt stoom uit Leonie's oren

Thuisgekomen bestudeerde ze opnieuw de berichten die ze aan Mandy had gestuurd. Mandy had nog steeds niet geantwoord. Ze vond dat ze nu wel weer een berichtje mocht sturen. Zorgvuldig koos ze haar woorden: 'hey, ben je aan het werk? Ik maak me een beetje ongerust, zou je me een berichtje willen sturen?' Ze las de woorden drie keer na. Het klonk niet te wanhopig toch? Ze drukte op 'verzend' en wachtte af. Dit keer kwamen er wel meteen twee vinkjes. Nog een paar minuten staaarde ze naar het scherm om te kijken of Mandy online kwam, maar dat gebeurde niet.

Wat kon er toch aan de hand zijn? Misschien had Mandy een internationale vlucht ergens heel ver weg waar ze geen bereik had? Het leek Leonie sterk, nooit eerder was dat zo geweest, Mandy bespaarde niet op haar mobiele abonnement. En als ze een paar dagen bij Elis was, had ze dat toch gewoon kunnen zeggen? Leonie bekroop het gevoel dat er misschien wel iets gebeurd was, een ongeluk? Het zal toch niet?

Leonie's kinderen kwamen thuis. Julia had een nieuw t-shirt aan en Martijn droeg gympen die Leonie onbekend voorkwamen. "Waar hebben jullie die vandaan?" vroeg Leonie. "We zijn met Suzanne wezen winkelen", zei Julia op haar hoede. "Met Suzanne? Alleen met Suzanne? Was papa er niet bij?" Er gebeurde van alles in Leonie's hoofd. "Nee, papa moest naar een vriend van hem, helpen verhuizen ofzo. En toen heeft Suzanne ons meegenomen naar de stad". Leonie wilde van alles zeggen, de stoom kwam uit haar oren, maar ze had niet de juiste woorden. Julia voelde nattigheid en vertrok naar haar kamer. Ook Martijn besloot dat het het beste was om even bij zijn moeder uit de buurt te blijven. Hij schopte de gympen uit en trok zijn slaapkamerdeur achter zich dicht. Leonie vloekte inwendig. Was die man helemaal gek geworden? Een beetje zijn vriendinnetje een wit voetje laten halen bij de kinderen door met ze te gaan shoppen? Haar kinderen waren niet te koop! Ze pakte haar telefoon en klikte op whatsapp. Ergens in haar hoofd riep een stemmetje haar op om dit niet te doen, om in ieder geval eerst een uur ofzo te wachten, maar het stemmetje was niet hard genoeg en Leonie drukte het weg. Ze begon te typen. Hoe Erik het in zijn hoofd haalde om zijn vriendinnetje met haar kinderen te laten shoppen. Leonie was degene die de kleding voor de kinderen aanschaftte, niemand anders. Snel drukte ze op 'verzend' en keek tevreden naar de tekst. Zo, dat hij het maar wist.

136. Leonie is niet handig

Een reactie kon niet uitblijven natuurlijk. Erik was kwaad. Er waren wat dingetjes gekocht, gewoon voor de leuk, spullen die niet betaald waren van de kinderbankrekening, maar die gewoon extra waren. Hij vond dat zijn partner er recht op had om een band op te bouwen met zijn kinderen in de tijd dat ze bij hem waren. Leonie was degene die het gezin uit elkaar had getrokken en dan moest ze nu niet zeuren over de gevolgen. Punt. Het waren de gevolgen van háár keuze. Leonie besloot maar niet te reageren. Inmiddels had ze ingezien dat haar berichtje niet handig was geweest, ze vond het nog steeds niet leuk, maar ze snapte ook dat ze er niet zoveel over te zeggen had.

Ook naar de kinderen had ze haar eerste reactie geprobeerd te verzachten. Ze had belangstellend naar Suzanne gevraagd, wat de kinderen van haar vonden en hoe ze het winkelen hadden gevonden. Julia was Leonie's reactie nog niet vergeten, die was op haar hoede. Martijn liet dat al snel varen en vertelde over de patat die ze gegeten hadden waarna Ismay toevoegde dat er ook nog een softijsje aan te pas was gekomen. Leonie hield krampachtig haar gezicht in de plooi, maar het liefst was ze boos geworden of zelfs in huilen uitgebarsten. Ze zag de hele film in haar hoofd, dat jonge vriendinnetje van Erik dat een beetje mooi weer aan het spelen was met haar kinderen!

's Avonds had Ilse gebeld. Leonie was even naar buiten gelopen, ze vond het niet nodig dat haar kinderen van alles meekregen over het scheidingsproces van Ilse. Vincent was een half uur eerder vertrokken met twee tassen kleding en zijn laptop. Hij zou voorlopig bij zijn ouders verblijven terwijl Ilse met de kinderen in hun huis bleef. Maar uiteindelijk zou het erop neerkomen dat Ilse moest verhuizen. Voor nu gaf dit wel even rust, alhoewel de kinderen flink overstuur waren toen ze verteld hadden dat papa voorlopig bij opa en oma zou gaan wonen. Ze hadden met bange ogen gevraagd of ze gingen scheiden en met een brok in haar keel had Ilse daarop bevestigend geantwoord. Ze had Vincent gadeslagen en gezien dat ook hij behoorlijk aangeslagen was. Leonie herkende het. Dat was zo'n beetje het allermoeilijkste moment geweest in het hele proces, het moment dat ze het de kinderen vertelden.

Inmiddels was het een gewoonte geworden. Na het telefoongesprek met Ilse had Leonie nog even op whatsapp gekeken of ze een berichtje van Mandy had. Maar wederom was er geen bericht.

137. Leonie heeft eindelijk bericht van Mandy

Iedere keer als er een whatsapp-bericht binnenkwam, wist Leonie niet hoe snel ze haar telefoon moest pakken om te kijken van wie het was. Voor haar gevoel had ze inmiddels honderden berichten ontvangen van iedereen, behalve het berichtje dat ze wilde hebben. Van Mandy. Ze was inmiddels ontzettend ongerust over wat er aan de hand kon zijn. Wat had deze verandering teweeg gebracht? Waar waren de schalkse berichtjes gebleven, de knipoogsmileys? Vanwaar deze stilte? En toen het berichtje dan eindelijk kwam, wist Leonie niet of ze blij moest zijn. Eindelijk was daar het bericht van Mandy, maar zonder knipoogsmileys en zonder dubbelzinnige opmerkingen. Het was kort en de woorden voorspelden weinig goeds: 'laten we afspreken. We moeten praten'. Maar het was een bericht van Mandy en toch maakte Leonie's hart een sprongetje. Ze reageerde meteen: 'zeg maar wanneer!' Dit keer wel een snel antwoord van Mandy: 'wanneer zijn je kinderen weg?' 'Morgenavond', antwoordde Leonie. 'Okay, eten bij mij thuis, ik kook'. 'Is goed. Ik verheug me erop', antwoordde Leonie en voegde een lachende smiley toe. Maar er kwam geen antwoord meer. Het was weer even stil als het in de dagen ervoor was geweest.

Ze maakte zich zorgen. Over Mandy, over haar en Mandy. Over of er iets gebeurd was, de laatste keer dat ze haar had gezien. Ja, er was wat gebeurd, Ilse had aan de deur gestaan terwijl Mandy en Leonie in badjas op de bank zaten. Maar dat kon toch niet de reden zijn van de ijzige stilte van de kant van Mandy? Leonie begreep er helemaal niets van.

Op haar werk probeerde ze haar aandacht erbij te houden, vandaag zouden de kinderen uit school weer naar Erik gaan. Erik, die ook al boos op haar was. Wat was er toch allemaal aan de hand? Lag het aan haar? Ze besloot Erik toch nog maar een antwoord te sturen op zijn boze reactie. 'Sorry, mijn reactie was misplaatst, mijn excuses', stuurde ze hem. Ze hoopte dat ze hiermee het leed wat verzachtte. Dat was ook het enige dat ze ermee wilde bereiken, want eigenlijk stond ze nog steeds achter haar eerste berichtje, ze was nog steeds boos over de shopactie van Suzanne. Maar haar aanval was op zijn minst onhandig te noemen.

Toen ze uit haar werk kwam, maakte haar hart een sprongetje toen ze Mandy's auto op de parkeerplaats zag staan. Gelukkig! Ze was er. Ze ging even snel naar haar eigen huis, om zichzelf op te frissen, maar kon eigenlijk niet wachten om naar Mandy toe te gaan. Ze merkte dat ze blosjes op haar wangen had. Tegelijkertijd was ze ook bang voor de ontmoeting. Wat had Mandy te vertellen over de dagenlange stilte? Leonie stond in de badkamer met de parfum in haar handen die ze van Mandy gekregen had, klaar om wat parfum in haar nek te spuiten, maar ze twijfelde of ze het wel zou doen. In plaats daarvan spoot ze wat van de heerlijke geur in de lucht, het voelde niet goed om de geur te opvallend bij zich te dragen.

138. Leonie beklimt een berg

Daar ging ze dan, op weg naar Mandy. Het voelde aan alle kanten niet goed, de alarmbellen luidden luid en duidelijk. De paar passen naar de voordeur van Mandy voelden als het beklimmen van een berg. Ze belde aan. Even was het stil en Leonie was al bang dat Mandy weer gevlogen was toen ze voetstappen in de gang hoorde. Mandy deed de deur open. "Hai", zei ze, "kom verder". Geen zoen, zelfs niet de vluchtige kus die vanaf het begin Mandy's handelsmerk was geweest. "Hai", mompelde Leonie schor. "Wil je wijn?" vroeg Mandy. Leonie schudde haar hoofd. "Nee, water is goed", zei ze. Geen wijn nu. "Ga zitten", zei Mandy, "ik heb het eten net in de oven staan, flammkuchen, duurt een kwartiertje". Leonie ging aan de eettafel zitten en Mandy nam plaats tegenover haar. Even zaten ze zo zwijgend tegenover elkaar. Leonie keek Mandy smekend aan. Mandy zat wat ongemakkelijk met haar handen te wrijven.

"Wat is er met je?" vroeg Leonie, met een brok in haar keel. Wanhopig probeerde ze de tranen weg te slikken. "Ik weet niet hoe ik het moet zeggen", zei Mandy. "Ik ga weg. Verhuizen. Naar het buitenland. Emigreren." Een gevoel van paniek maakte zich van Leonie meester. Weg? Verhuizen? Ze werd overspoeld door gedachten. "Maar... wat bedoel je? Wat is er gebeurd? Ik begrijp het niet? En wij dan?" Ze had een miljoen vragen. "Ik ga emigreren. Naar Frankrijk. Met Elis, die van de recepten". "Is Elis... ik bedoel, heb je een relatie met Elis?" vroeg Leonie met een klein stemmetje. Mandy knikte. "Ja, we hebben een relatie gehad, een soort van. Ik dacht dat het over was, ik... ", ze haperde.

"Elis en ik hebben een lange geschiedenis. Elis wilde al heel lang naar Frankrijk, een bed & breakfast beginnen en dan vooral met zelf geteeld biologisch eten enzo. Ik zou meegaan, en meer het rechtstreekse contact hebben met de toeristen, dat was het plan. Toen kreeg ik koudwatervrees en onze relatie veranderde en ging over. We gingen ieder ons eigen weg, maar bleven wel bevriend, friends with benefits, zeg maar". Even glimlachte Mandy. Leonie hoorde het verhaal aan met een leeg gevoel van binnen. Mandy ging verder. "Ik kocht dit appartement en Elis zette haar Frankrijkplannen even in de ijskast, maar besloot er toch mee door te gaan, dan maar in haar eentje. Volgende week gaat ze. Ze vertelde me dat vorige week en toen ineens besepte ik..." Mandy keek Leonie bedroefd aan, slikte en vervolgde haar verhaal. "Ik besepte ineens dat ik met haar mee moet, dat we bij elkaar horen. Het was mijn beslissing destijds, Elis was het er helemaal niet mee eens dat we uit elkaar gingen en ze heeft gelijk, ik moet met haar mee, ik hoor bij haar. Het spijt me zo Leonie! Ik weet hoe kwetsbaar je hierin bent, ik weet dat je zonder mij misschien wel nooit... nooit dit experiment had aangegaan, nooit die kant van jezelf had ontdekt en misschien was dat beter geweest. Misschien... Was het maar niet gebeurd, dan had ik je nu geen verdriet hoeven doen." Mandy zweeg. Ook Leonie kon geen woord uitbrengen. Geluidloos hilde ze, de tranen liepen over haar wangen.

139. Mandy doet haar verhaal

“Ik weet niet wat ik zeggen moet”, stamelde Leonie schor. Mandy haalde haar schouders op en pakte haar hand. “Jij hoeft niks te zeggen, het spijt mij, maar ik moet gaan, ik kan niet anders.” “Maar hoe moet ik nou verder? Zie ik je nog? Wanneer ga je? Hoe...” De woorden bleven in de lucht hangen. “Nee, je ziet me niet meer. Ik ga naar Elis, morgen, misschien vanavond al. Het appartement wordt verkocht, mijn meubels worden opgehaald. Ik kom hier niet meer.” Mandy keek haar strak aan, ze had zichzelf hervonden en kwam bijna kil over. Leonie daarentegen was overstuur en kon niet stoppen met huilen. “Maar, ligt het dan aan mij?” smeekte Leonie. Mandy schudde haar hoofd. “Nee, ik heb je net uitgelegd hoe het zit, het heeft niets met jou te maken. Kom Leonie, drink even wat water. Je bent sterk, je komt er wel overheen, dat kun je.” Ze reikte Leonie het glas water aan. Leonie pakte bijna automatisch het glas van Mandy aan. Ze nam een klein slokje en zette het glas toen weer op tafel. Ze keek Mandy aan, door haar tranen heen. Ze voelde zich leeg. Ze had niets meer te vragen. Het was duidelijk. Mandy zou vertrekken. Zonder haar. Om met Elis in Frankrijk een nieuw leven te beginnen.

“De flammkuchen is klaar, ik haal hem even”. Mandy stond op en verdween naar de keuken. Leonie was in tweestrijd. Het liefst stond ze nu op om Mandy beet te pakken en haar tot rede te brengen. Maar het had geen zin, ze wist het. Mandy zette een bord voor haar neus en Leonie keek ernaar. Ze had geen eetlust, ze kreeg al bijna braakneigingen van de geur. Ze wilde opstaan om de deur uit te lopen, weg van deze plek en onder haar dekbed te schuilen. Aan de andere kant wilde ze op deze stoel blijven zitten. Bij Mandy, nu het nog kon. Want ze wist dat als ze de deur uit zou lopen, ze Mandy nooit meer zou zien. Dus bleef ze zitten. Ze begon wat te snijden in de flammkuchen, kleine vierkantjes die ze in haar mond stopte. Eindeloos schoof ze ze heen en weer in haar mond en af en toe slikte ze een stukje door. Mandy zat aan de andere kant van de tafel zwijgend te eten, terwijl ze af en toe zo onopvallend mogelijk een blik wierp op Leonie.

Na tien minuten gaf Leonie het op. Ze kreeg geen hap meer door haar keel en het had ook geen zin om deze avond eindeloos te rekken, als Mandy verdween dan deed ze dat toch wel. Ze legde haar bestek neer en schoof haar bord een stuk naar voren. “Ik ga naar huis”, zei ze zonder Mandy aan te kijken. Mandy knikte. Ze stond op en twijfelde of ze Leonie een knuffel zou geven. Ze deed het niet. Toen Leonie langs haar liep, legde ze even haar hand op haar rug, ter bemoediging. Ze wist heel goed dat ze Leonie nu niet kon troosten. Leonie liep de gang in, naar de voordeur. Toen ze die open deed en naar buiten stapte, draaide ze zich nog even om en keek naar Mandy. “Dag liefje”, zei Mandy verdrietig en probeerde te glimlachen. Leonie zei niets, keek haar alleen een paar seconden aan en trok toen de voordeur achter zich dicht.

140. Leonie stort in

Thuisgekomen liet ze zich op haar bed vallen en huilde. Ze huilde tot ze geen tranen meer had. Het was toen al halverwege de nacht. Ze sleepte zichzelf naar de badkamer, kleedde zich uit en ging weer in bed liggen. Slapen kon ze niet en uiteindelijk stond ze onrustig voor haar slaapkamerraam naar buiten te kijken. Mandy's auto stond nog op de parkeerplaats, dat had ze gezien en een deel van haar wilde het liefst terug naar Mandy, maar ze wist dat het geen zin had. Mandy en zij, dat was over. Flarden van herinneringen schoten door haar hoofd, maar steeds kwam dat moment terug, het moment waarop Mandy vertelde dat ze weg zou gaan. Definitief. Naar het buitenland. Leonie had geen idee hoe ze verder moest. Waar ze de kracht vandaan moest halen om haar leven weer op te pakken. Om naar haar werk te gaan en voor haar kinderen te zorgen. Waar ze de kracht moest vinden om ooit weer vrolijk te zijn, om weer te lachen. Ze twijfelde of ze dat wel kon.

De volgende morgen meldde ze zich ziek. Ze had gebeld en Judith aan de telefoon gekregen. Die had gealarmeerd gereageerd en gevraagd of het wel goed ging met haar. Leonie had haar verzekerd dat ze een griepje had. Judith had het geaccepteerd, al vermoedde Leonie dat ze haar niet helemaal geloofde. Maar het kon haar niet schelen. Ze had een paar dagen voor de kinderen weer terug zouden komen en ze hoopte dat ze zichzelf tegen die tijd weer bij elkaar geveegd had, dat ze ergens een lichtpuntje zou zien. Ze had met haar mobieltje in haar hand gestaan om Mandy een appje te sturen, maar ze had niet geweten wat. Het was volledig duidelijk dat Mandy toch niet zou reageren.

Om half tien hoorde Leonie hakken op de galerij. Ze ging voor Julia's raam staan om naar buiten te kijken. Ze zag nog net dat Mandy twee koffers in haar auto zette en in haar auto stapte. Ze had niet naar Leonie's raam gekeken. Daar ging ze. Mandy gaf gas en reed de parkeerplaats af. Leonie's leven uit. Leonie voelde zich leeg. Ze zette haar laptop aan en zocht op youtube het liedje van Barry Manilow, het liedje dat over Mandy ging. Haar Mandy. Ze luisterde naar de tekst, zo toepasselijk ineens... 'yesterday is a dream... I face the morning... crying in the night... I never realized how happy you made me.... Oh Mandy....'

I remember all my life
Raining down as cold as ice
Shadows of a man
A face through a window
Crying in the night
The night goes into

Morning, just another day
Happy people pass my way
Looking in their eyes
I see a memory
I never realized
How happy you made me

Oh, Mandy
Well, you came and you gave without taking
But I sent you away
Oh, Mandy
Well, you kissed me and stopped me from shaking
And I need you today
Oh, Mandy

I'm standing on the edge of time
I've walked away when love was mine
Caught up in a world of uphill climbing
The tears are in my mind
And nothing is rhyming

Yesterday's a dream
I face the morning
Crying on a breeze
The pain is calling

141. Leonie is ziek

Mandy had er geen gras over laten groeien. De dag erna was er een 'Te Koop' bord op het raam geplakt. Leonie had nog steeds geen fut om iets te doen. Afwisselend lag ze lusteloos op de bank of in haar bed of stond ze uren voor het raam te staren. Eten deed ze nauwelijks en op de berichtjes van Judith reageerde ze ook niet.

Op zaterdagavond kreeg ze een berichtje van Dagmar. 'Is er iets? Ik had je wel bij ons huis verwacht'. Leonie staaarde naar het scherm van haar mobieltje. De boodschap moest even goed doordringen. Huis? Oh God ja, Dagmar en Michiel hadden de sleutel van hun huis gekregen. 'Och joh, helemaal vergeten, ik ben ziek. Ik ben zo beroerd', appte ze terug. Meteen ging haar telefoon. Dagmar. "Hey zus, ben je zo ziek joh? Moet ik wat voor je doen? Red je het wel? Moet ik anders Demi langs sturen dat ze even wat boodschappen voor je doet?" Dagmar vuurde een hele lijst vragen op haar af. "Nee, dat hoeft niet", zei Leonie. "Ik heb nog genoeg in huis en ik hou toch niet zoveel eten binnen." "Oké, nou, snel opknappen weer hoor!" moedigde Dagmar haar aan. "Ja hoor, dat komt wel goed". Leonie drukte het gesprek weg.

Zondagavond kwamen Leonie's kinderen weer thuis. Leonie was voor die tijd in bed gaan liggen. Ze had besloten dat ze ook voor haar kinderen zou doen alsof ze griepigerig was. Ze had roodomrande ogen van het constante huilen. De kinderen kwamen luidruchtig het huis binnen en stonden een minuut later met zijn drieën in de deuropening van haar slaapkamer. "Hey mam, ben je ziek?" vroeg Julia. "Ja, ik ben ziek, al een paar dagen", zei Leonie. "Hoofdpijn en griep", lichtte ze toe. "Oké", zei Julia die even in de deuropening bleef staan, niet wetende wat ze moest doen. "Gaan jullie zelf naar bed straks?" vroeg Leonie. "Ik blijf in mijn bed hoor, ik ben zo beroerd." Een kwartier later stond ze weer in de slaapkamer. "Wil je een kopje thee mam?" vroeg ze. Bijna moest Leonie lachen, ergens in de verte brak er een glimlach door. Thee? Zij? Dat dronk ze nooit. Nou ja, als ze ziek was en dat was ze nu. Ze dacht even na. "Ja, dat vind ik misschien wel lekker. Dat is lief van je."

In de tijd dat Julia thee voor haar zette, ging ze rechttop in bed zitten. Even later kwam Julia aangelopen met een grote mok thee. Leonie glimlachte voorzichtig. "Jeetje mam, wat zie je eruit, het lijkt wel of je gehuild hebt". Julia keek haar onderzoekend aan. "Nee, ik ben gewoon snotterig en ik heb hoofdpijn." "Weet je dat Mandy's huis te koop staat?" vroeg Julia. Leonie knikte afwezig. "Ja, dat weet ik", zei ze. Julia keek haar even aan maar besloot er niet verder op in te gaan. Iets weerhield haar daarvan.

142. Leonie's vader is ongerust

Op maandag kwam er een verhuisauto voorrijden waarin alle huisraad van Mandy verdween. Van Mandy geen spoor. Julia had het ook gezien toen ze uit school kwam. "Mandy's huis is al leeg. Is ze al weg?" vroeg Julia. Julia had altijd een soort bewondering gehad voor Mandy en was duidelijk ook een beetje van slag. Leonie knikte. "Ja, ik weet het ook niet precies, ze heeft er niet veel over verteld", zei ze afwerend. "Ook niet waar ze heen gaat?" vroeg Julia. Leonie schudde haar hoofd. "Nee, daar was ze vaag over, ik weet het ook niet. Het is heel raar." Julia knikte teleurgesteld.

Op dinsdagochtend ging de bel. Leonie stond op, met een sprankje hoop, misschien was het toch Mandy? Had ze spijt? Wilde ze toch bij Leonie zijn? Het was haar vader die voor de deur stond. "Hey pap", zei ze en liep naar de woonkamer om op de bank neer te ploffen. Haar vader liep achter haar aan naar binnen, met een boodschappentas in zijn handen. "Ik hoorde van Dagmar dat je nogal ziek was. Gaat het al wat beter?" vroeg hij. "Ja, het gaat al wel een beetje beter, maar ik heb het goed te pakken. Kijk maar uit dat ik je niet aansteek", zei Leonie. Haar vader ging op een stoel zitten en keek bezorgd naar zijn dochter. "Gaat het echt wel?" vroeg hij. Leonie knikte. "Ja heus, ik voel me alweer beter dan afgelopen weekend", verzekerde ze hem. "Ik heb wat boodschappen voor je meegenomen, ziekenkost", zei hij en hij wees naar de tas. "Dat is lief van je", zei Leonie. Haar vader bleef nog een tijdje zitten, babbelde wat over Siem en over hoe mooi het nieuwe huis van Dagmar en Michiel was en hij vertelde dat Demi een kamer had gevonden voor na de zomervakantie, zodat het appartementje van Dagmar, waar zij nu woonde, dan opgezegd kon worden. Leonie knikte en glimlachte flauwtjes.

Toen haar vader weer weg was, kon ze weer terug in haar bubbel. Haar Mandy-bubbel. Ze liet alles de revue passeren, de mooie momenten die nu een bitterzoet, pijnlijk randje hadden gekregen. Ze was in de war, hoe moest het nou verder straks? Als ze hier overheen kwam. Stiekem gingen haar hersenen al veel verder dan ze zelf wilde. Zou ze in de toekomst met een vrouw verder gaan of toch een man? Ze duwde de gedachten weg. Ze wilde Mandy terug! Maar ze wist heel zeker dat dat niet ging gebeuren. Mandy zou ze nooit meer zien, zoveel was wel duidelijk.

143. Iedereen is ongerust over Leonie

Woensdagavond gingen haar kinderen weer terug naar Erik en het duurde niet lang voordat hij haar een appje stuurde. 'Ik hoor van de kinderen dat je flink ziek bent. Gaat het wel goed met je?' Er zat een duidelijke bezorgde ondertoon in. De kinderen waren kennelijk bezorgd om haar geweest. 'Jawel hoor, ben goed ziek geweest, maar nu iedere dag weer wat beter', antwoordde ze hem. 'Oke. Goed te horen. Als ik iets kan doen, laat het weten', stuurde Erik terug. Leonie legde haar telefoon aan de kant.

Ook Ilse begon te appen, ze was druk met haar eigen sores, maar voelde wel aan dat Leonie niet alleen maar een griepje had. 'Zal ik langskomen? Wat is er aan de hand?' Appte ze. Het antwoord dat Leonie gaf, stelde haar duidelijk niet gerust want even later ging Leonie's telefoon over. "Oké, wat is er aan de hand? En je gaat mij niet met een kluitje in het riet sturen. Ik kwam Judith tegen in de supermarkt en die zegt dat je al een week ziek thuis bent". Ilse klonk streng en ineens brak Leonie. Ze huilde met lange uithalen en Ilse liet haar even begaan. "Oké, ik kom nu naar je toe." Leonie wilde bezwaar maken, maar Ilse had de verbinding al verbroken. Een kwartier later stond ze voor de deur. Kordaat liep ze naar de keuken en kwam met twee koppen koffie terug. Leonie probeerde het af te weren door te zeggen dat ze ziek was en nog geen koffie kon verdragen. "Onzin", zei Ilse, "jij kunt altijd koffie drinken. Hier. Drink en vertel wat er aan de hand is." Leonie kon er niet tegenop en brak, alles kwam eruit. Haar verdriet en verwarring. "Ze is zomaar vertrokken. Zonder aan te kondigen is het huis leeggehaald en te koop gezet. En dat ondanks wat er tussen jullie speelde." Ilse trok haar wenkbrauwen op. Toen sloeg ze haar armen om Leonie heen. "Toe maar meisje, huil maar, gooi het er maar uit." En Leonie huilde. Het verbaasde haarzelf dat ze nog ergens vocht vandaan kon halen voor de tranen. Ze voelde dat ook Ilse huilde. Ze maakte zich los uit Ilse's omarming en keek haar vragend aan. "Stelletje jankerds dat we zijn. Wat hebben we er een zootje van gemaakt!" Ilse lachte door haar tranen heen. En ook Leonie wist een klein glimlachje te produceren. "Maar het komt goed, met mij komt het goed, en met jou ook, dat zeg jij altijd zelf en nu ga je het bewijzen." Ilse keek er heel overtuigend bij. Leonie knikte, ze voelde al ergens diep in haar de kracht groeien om verder te gaan, maar ze voelde ook hoeveel energie het zou kosten en het voelde ook wel veilig, om zo op de bank te blijven zitten hangen in haar verdriet.

144. Judith komt Leonie ophalen

Op zaterdagochtend ging de deurbel. Leonie was al wel uit bed en had zelfs de wasmachine al aangezet. Het was Judith, die meteen langs haar heen naar binnen liep. “Zo”, zei ze kordaat, “ik heb Ilse gesproken en nu is het klaar. Hup, trek kleren aan die vies mogen worden. Je gaat met mij mee, een dagje naar de moestuin”. Judith stond met haar armen over elkaar in de gang, ze duldde duidelijk geen weerwoord. Even bleef Leonie staan, deed haar mond open en ook weer dicht. Ze draaide zich om en liep naar haar slaapkamer. “Goed zo”, zei Judith tevreden. “Ik wacht hier”. “Je kunt koffie pakken in de keuken”, stelde Leonie voor vanuit de slaapkamer. “Nee, dat gaan we niet doen, dat is rekken, dan zitten we hier eerst weer een uur met koffie. Jij gaat me helpen, we moeten een boel doen!” “Maar ik heb geen groene vingers!” Sputterde Leonie tegen. “Dat maakt niet uit hoor, je kunt orders opvolgen toch? Ik zeg wel wat je moet doen”. Judith grijnsde. Even later kwam Leonie de slaapkamer uit in een joggingbroek en een t-shirt. “Goed zo, komt u maar”, zei Judith vrolijk terwijl ze naar de voordeur liep.

Op de moestuin aangekomen had Judith Leonie meteen aan het werk gezet. Onkruid wieden natuurlijk, maar ook leuke dingen, aardbeien en courgettes oogsten, ze wees Leonie op de bijen en hommels en ze liet haar boerenkool zaaien. Judith haalde drie potjes tevoorschijn waar in elk potje een klein plantje stond. “Kijk, dit is mijn tweede lichterling courgettes. Ik zaai altijd eind juni nog een paar planten, dan heb ik tot in oktober verse courgettes. Kom, we gaan ze nu uitplanten in de volle grond.” Tot haar eigen verbazing begon Leonie het leuk te vinden. De natuur, de frisse lucht en de zon deden hun werk. Ook in Leonie’s hoofd begon heel voorzichtig weer een zonnetje te schijnen. Ze merkte dat ze af en toe een paar minuten aan andere dingen kon denken dan alleen maar aan Mandy.

“Zo, hoe voel je je nu?” vroeg Judith aan het einde van de middag. “Stukken beter. Dank je wel, lieve Judith, wat moest ik toch zonder jou?” Leonie sloeg haar armen om Judith heen. “Ik ben blij dat ik je een beetje heb kunnen helpen. We waren allemaal ongerust over je, weet je dat wel?” Ze keek Leonie indringend aan. “Ja, dat weet ik ook wel”, zei Leonie terwijl er toch nog een traan over haar wang liep. “Nou, ik ben er voor je, bel me gewoon als je wil praten en als je ook een moestuin wil, de tuin hiernaast staat leeg”, lachte Judith. “Nou, ik vond het heel leuk zo’n dagje, maar ik denk niet dat het een goed idee is om zelf een tuin te nemen”, zei Leonie glimlachend. “Nou, we zullen zien. Dit neem je lekker mee”, zei Judith en gaf haar een mand vol met verse courgettes, aardbeien, doperwten en een krop sla. “Dank je wel, jeetje wat voelt dat als rijkdom hè, zo uit je eigen tuin!” zei Leonie bij. “Dat bedoel ik nou, dat gevoel is onbetaalbaar”, zei Judith trots. “Hier, deze is ook voor jou, want die van vorig jaar zal het wel niet overleefd hebben”, Judith overhandigde Leonie een grote aardbeienplant. “Nou, Ismay heeft hem verzorgd, maar hij staat nu in een hoekje van het balkon te verpieteren, ben ik bang, ik zal eens kijken of hij nog leeft”. Dankbaar nam ze de plant van Judith over.

145. Leonie ziet de zon weer schijnen

Leonie's kinderen waren ook duidelijk opgelucht toen ze hun moeder weer in gewone kleren aantroffen. Ze oogde weer gewoon zoals ze hun moeder kenden. "Hebben we weer een aardbeienplant?" vroeg Ismay, die de plant al bij de deur had zien staan. "Ja, zullen wij eens kijken of die andere het nog doet?" stelde Leonie voor. Samen gingen ze naar het balkon. Daar stond de plant van vorig jaar in een hoekje. Toen ze beter keken zagen ze dat er twee bloemetjes te zien waren. "Nou, zet hem maar naast de nieuwe dan, in het zonnetje, misschien gaat hij het nog wel beter doen", stelde Leonie voor. Samen brachten ze de pot naar de voordeur. "Ik heb van Judith ook aardbeien van haar plant gekregen, een heel doosje vol, maar aan deze zitten ook al rijpe, zie je dat?" Leonie tilde een paar bladeren op en daaronder waren drie grote rode aardbeien te zien. Ismay sloeg blij haar hand voor haar mond. "Ga maar een bakje en een schaar pakken, dan kun je ze eraf knippen." Dat liet Ismay zich geen twee keer zeggen, die was al binnen.

"Zullen we een film kijken vanavond?" stelde Martijn voor. "Ja, en dan halen we patat!" Julia had er al zin in. "En een ijsje?" vleide Ismay. Leonie glimlachte. "Dat is een goed idee, dat doen we! Bovendien gaan jullie al bijna op vakantie met papa en dan zie ik jullie drie weken niet, dus vandaag maken we er een feestdag van!" De keuze voor de film was wonderwel snel gemaakt en om half zes stond Leonie met Julia bij de snackbar om patat te halen. Natuurlijk hoorden daar ook snacks bij en de gewenste ijsjes gingen ook meteen mee naar huis. Leonie zette de zakken met ijs in de vriezer. Even later zat iedereen lekker van de patat te genieten. Leonie keek de tafel rond, naar haar kinderen. Met niet al te veel moeite hadden ze zo toch een hele leuke dag met elkaar.

's Avonds voor de film hingen ze met zijn allen op de bank. Julia zat op een kussen op de grond. Leonie had een grote schaal popcorn gemaakt, dat hoorde tenslotte bij een filmavond. Terwijl haar kinderen genoten van de film, gingen Leonie's gedachten naar Mandy. Waar was ze nu? Wat deed ze? Dacht ze aan haar? Ze had graag gezien dat het anders was gelopen. Maar ook die weg had zijn problemen gehad. Dan had ze Mandy aan haar kinderen moeten introduceren als haar nieuwe partner, dat was nu allemaal niet meer nodig en dat maakte het ook weer makkelijker. Ze was eigenlijk best tevreden met haar leven zo, met haar kinderen, haar familie en haar dierbare vriendinnen. De kinderen gingen met Erik op vakantie, ze zou ze drie weken moeten missen. Zelf mocht ze een weekje in de stacaravan van Judith en haar man, want die gingen naar het buitenland. Het leek Leonie wel even fijn, even weg uit haar huis, een andere omgeving. Ze merkte dat ze zich er zelfs een beetje op verheugde. Het kwam weer goed, ook deze berg had ze weer beklommen en al was de pijn nog niet helemaal weg, haar pad liep nu weer wat vlakker en het zonnetje scheen zelfs!

Leonie is een vrouw van tegen de veertig, ze zou je buurvrouw kunnen zijn. Ze is net gescheiden en verhuisd naar haar eigen appartementje, waar ze een nieuw leven opbouwt, samen met haar drie kinderen waarover ze het co-ouderschap deelt met haar ex-man.

'Het verhaal over Leonie heb ik gedeeltelijk geschreven uit mijn eigen ervaringen. Echter, na verloop van tijd komen de personages tot leven en lijken ze soms andere wegen in te slaan dan ik zelf van plan was. Andere wegen dan mijn eigen ervaringen beslaan. Het is erg leuk, en leerzaam, om daarin mee te gaan en die andere wegen te ontdekken.' (aldus de schrijfster, Marjolein)

Deze PDF bevat aflevering 106 t/m 145 van het vervolgverhaal over Leonie. De andere afleveringen zijn te vinden op de website van de schrijfster:

marjoleinschrijftover.nl